

ZENA SE LVEM

Nakladatelství
Fortna

ANTOLOGIE POVÍDEK ČESKÝCH
A SLOVENSKÝCH AUTOREK FANTASTIKY

SESTAVILY ZUZANA HLOUŠKOVÁ A FRANTIŠKA VRBENSKÁ

Žena se lvem

antologie povídek českých a slovenských autorek fantastiky

svazek první

Vilma Kadlečková

Karolina Francová

Lenona Štiblaríková

Dagmar Pirochová

Václava Molcarová

Miroslava Dvořáková

Lucie Lukačovičová

Dana Beranová

Zuzana Stožická

Jana Maffet Šouflová

Julie Nováková

Zuzana Hloušková

Hanina Veselá

© Zuzana Hloušková, Františka Vrbenská (eds.), 2016

Sazba © Jaroslav Svoboda, Jan Hloušek

Obálka © Jana Maffet Šouflová

Ilustrace © Jaroslav Svoboda

Texty © Dana Beranová, Miroslava Dvořáková,
Karolina Francová, Zuzana Hloušková, Vilma Kadlečková,
Lucie Lukačovičová, Václava Molcarová, Julie Nováková,
Dagmar Pirochová, Zuzana Stožická, Jana Maffet Šouflová,
Lenona Štiblaríková, Hanina Veselá, 2016

Předmluva © Martin Šust, 2016

Doslov © Františka Vrbenská, 2016

© Nakladatelství Fortna, z. s., 2016

ISBN 978-80-905996-1-1

Předmluva

aneb Kam se dosud čtenář nevydal...

První ryze ženská antologie české a slovenské fantastiky.

Nevím jak vám, ale mně to zní opravdu dobře. Fantastika je tu mimo jiné i od toho, aby zkoumala možnosti. Otevírala dveře dosud pevně uzavřené. Je to jeden z jejích základních předpokladů. Tyto dveře u nás stály bez povšimnutí až příliš dlouho. Přitom to není nijak převratný nápad. V zahraničí jsou čistě ženské antologie běžné a jedna z nich posloužila jako příklad i tomuto projektu.

A je tak více než příhodné, že se úkolu uspořádat podobný výběr ujala právě dvojice žen. Kdo jiný by byl vhodnější? Vždyť antologii domácích povídek od čistě mužských zástupců žánru už máme, a přestože vím s určitostí pouze o jedné, u níž by bylo pohlaví autora alespoň dle názvu výslovným předpokladem, reálně jich zřejmě bude víc.

Ostatně fantastika byla po celá desetiletí takřka výhradně mužskou doménou. Ne, že by jejich hegemonii v každé době nenarušovaly více či méně výrazné ženské představitelky žánru, musely se však povětšinou skrývat pod nic neříkající iniciály či dokonce pod pseudonymy. To vše, jen aby je z velké části mužské čtenářské publikum vůbec přijalo. Zčásti to bohužel přetrvává dodnes. A to je také jeden z důvodů, proč jsme na ryze ženskou antologii domácí tvorby museli dosud čekat. Nakladatelé by dříve nebyli této myšlence nakloněni a dokáží si představit, že ani dnes není jednoduché je přesvědčit.

Jenže fantastika už dávno není určena pouze mužům! Ani zdaleka. Troufám si říct, že budoucnost fantastického žánru bude stále výrazněji patřit ženám. A to nejen díky neustále se rozšiřujícímu zástupu nových autorských talentů, ale především vzrůstajícímu počtu čtenářek. Je to víc než vítané a jsem nevýslovně rád, že mohu tento proces sledovat. Fantastická literatura by měla být vděčná za jakýkoli silný impuls, jenž ji

dokáže obohatit. O to víc mě pak mrzí, když si žánr kdokoli a z jakéhokoli pomýleného důvodu vyhrazuje jen pro sebe. Jako by na to měl snad jakkoli odůvodněné právo.

S pohledem na okolní svět je tato kniha příkladem přirozeného vývoje. Literatura vždy odrážela stav soudobé společnosti a snahy o její proměnu. O to víc je na místě ocenit odvážný projekt *Lehkého fantazijna*, jenž se příkladně nehodlá spokojit pouze s jedním svazkem, ale chystá rovnou čtveřici, v předsevzetí zbořit zavedené pořádky jednou pro vždy. Přeji všem zúčastněným ženám, Františce Vrbenské, Zuzaně Hlouškové, Janě Šouflové i mnohým dalším, aby se jejich smělému úsilí dařilo vyplnit veškerá předsevzetí.

Z celého srdce si vážím toho, že jsem byl těmito báječnými ženami s ohromující tvůrčí silou k jejich důležitému projektu přizván. A stejně tak by si této knihy měli vážít i čtenáři. Bez ohledu na pohlaví! Vždy když se děje něco poprvé a jde o věc bezvýhradně přínosnou, je skvělé být u toho...

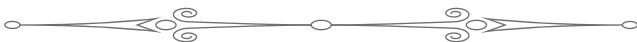
Martin Šust

XIII

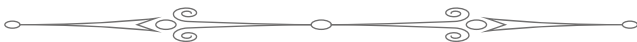

OSUD

Vilma Kadlečková

Narodila se v Praze. Absolvovala střední ekonomickou školu a následně knihovnictví na FF UK. Studium zahradní architektury na MZLU Brno z rodinných důvodů nedokončila. Od r. 1994 je vdaná za Martina Klímu (se kterým v 90. letech spolupracovala na vydávání hry Dračí doupě). Dívčí jméno Kadlečková používá jako literární pseudonym. Její povídky se začaly objevovat ve fanzinech a v literárních soutěžích SF klubů v roce 1987 (zvítězila např. v soutěžích O nejlepší fantasy, O stříbřitělesklý halmochron, Cena Karla Čapka). Na počátku devadesátých let v rychlém sledu vydala několik knih, ale poté se na dlouhou dobu odmlčela. Od roku 2007 znovu publikuje. Většina jejích prací náleží k cyklu Legendy o argenitu. Jsou to příběhy na rozhraní science fiction a fantasy ze světa, ve kterém funguje psychotronika. Součástí cyklu jsou například starší romány Na pomezí Eternaalu, Meče Logan, Stavitelé věží, několik novel z poslední doby a také její nejznámější dílo, šestidílná sága Mycelium (více info na <http://mycelium.argenite.org>). Do žánru fantasy spadají její novely Pán všech krůpějí, O snovačce a přemyslovi, povídky v antologiích Ondřeje Jireše a příspěvek do projektu Tajná kniha Šerosvitu. Povídky s čistě ženskou tematikou píše jen výjimečně (povídka Elixír stárí v antologii O čem ženy píší). Povídka Bez Krásky a bez zvířete vznikla přímo pro tuto antologii a je to brutální vize nejšťastnější možné verze typicky ženského osudu.

Bez Krásky a bez zvířete

Vilma Kadlečková

V cihlách a kameni, ve starém dřevě i v nejnovějších vrstvách barvy... byla ona. Ona, nádherná a nepojmenovaná. Všudypřítomná. Nepolapitelná. To ona byla teplo a světlo a bezpečí, sálající z otevřených dveří Domu do noci; ona vítala poutníky, zatímco bouře venku zuřila a dravci v lesích teskně a urputně vyli, jak se od nich čeká. Kara ji postřehla okamžitě. Všimla si nového nátěru na zteřelých dveřích a nepatříčně naleštěné mosazi kliky a taky pečlivě naaranžovaných květin v oknech, což v takových domech normálně nebývá; ale jen se v duchu ušklíbla, levačkou udělala znamení proti uhranutí a prostě šla dál. Aldo byl zraněný a ona sama vyčerpaná málem k bezvědomí po třiceti hodinách přibližovacích manévrů, které musela zvládnout bez přístrojů; tak co jiného si počít? Tenhle svět je daleko od všech běžných tras. Jejich loď se rozpadá a v lesích je kdovíco. Nemají navigaci. Nemají funkční komunikační dráhy. Ta poslední zakázka na satelitu GX-4 byla od začátku omyl a nejspíš měli baronovi ZQR-0015 rovnou říct, že je to úkol spíš pro armádu a obrněnou dračí letku než pro dva nájemné čaroděje, kteří jsou zvyklí pracovat na vlastní pěst. Jenže Aldo zakázky nikdy neodmítá. „Půjdeme tam. Zvítězíme. A pak si koupíme ten dům, o kterém pořád sníš, Karo,“ prohlásil, když viděl štedrou zálohu, kterou jim baron obratem převedl na infočip. Ano, Aldo by pro ni udělal cokoliv. To je ta potíž. Jak má mít ženská sílu říct ne? Zkusili to, selhali... A teď jsou z nich psanci na útěku. Přísně vzato dokonce – trosečníci. Na nějakou vilu a svůj žold můžou rovnou zapomenout. Útočiště nemají ani na jedinou noc. Hotel tu neseženou; žádná noclehárna není na obzoru;

a nenajde se tu ani mizerná kůlna nebo stan... o chirurgické ambulanci nemluvě. V takové situaci je nejjednodušší prostě se podvolit a využít pohostinství, které se tu tak snadno nabízí.

Tohle si řekla. Jenže když překračovala práh, úsměv cizí krásky se jí snesl na čelo a zastavil ji vpůli kroku efektivně jako rána pěstí... takže to vypadalo, jako by docela obyčejně a hloupě zakopla ve dveřích. *Trapné!* Aldo okamžitě přiskočil a pokusil se vztyčit v lidské podobě, aby ji podepřel. Vklouzl pod její paži.

Kara cítila jeho huňatou srst, na boku splepenou krví. „Nedělejte to. Šetři síly,“ zasykla. „Já na tohle nevěřím!“

„Ale já jo. Nevstoupili jsme správně. Když zakopneš na prahu, už se znovu nenarovnáš. Ta, které Dům patří, nad tebou získá moc. Ovládne tě. Možná by bylo lepší –“

„Co? Vrátit se do deště? Kvůli pitomým pověrám?“ Kara zavrtěla hlavou. „Ona je stará duše. Je pevně svázaná s tím Domem. Její magie je měkká a ženská, pomalá, bez agresivity. Nic skutečně nebezpečného tady nemá: žádné zbraně, žádné nestvůry, žádné propadliště v podlaze. Naopak; zbraně máme my! Fyzicky nám neublíží, o to se klidně vsadím. A to ostatní dokážeme udržet pod kontrolou.“

Slyšela, jak se Aldo uchechtl. Stál mezi veřejemi, napůl na čtyřech a napůl vztyčený, a nehnul se dál ani o krok. „Prý bez agresivity! A pomalá! Jasně, máš pravdu. Já to taky cítím.“ Přivíral oči. „Věkovitá, vrostlá do zdí, pevná jako starý strom. Nezdolná a houževnatá – a přitom vlídná a laskavá. Pilíř světa! Náruč z prachového peří! Dobrota sama! To je celá ona,“ vyjmenoval s ironií. „Nepokusí se s námi bojovat. Jenže právě to je ta potíže, miláčku. Nebojuje, nevzdoruje, neútočí... a to znamená, že se nad ní nedá vyhrát.“

Kara podrážděně vydechla. „No a?! To je pořád samá *hierarchie, vítězství, porážky, moc!* Vážně musíš tyhle nesmysly pořád řešit? Nám přece o nic nejde. Potřebujeme akorát útočiště na pár dní. I trochu peněz ještě máme, kdyby byl problém v tomhle. Najdu ji a nějak normálně a lidsky se s ní domluvim –“

Zarazila se. Aldo ji totiž vůbec neposlouchal.

Všechno je jinak.

Ted'.

Světlo ve vstupní hale se proměnilo; podlaha i stěny náhle ožily tisícem odlesků; barvy vířily kolem jeho čela... a on tam stál se zakloněnou hlavou a rozšířenýma očima hleděl ke stropu. „Nádhera,“ vydechl. Hlas mu zjehl. „Všimla sis vůbec? Tam nahore! To bych vážně nečekal!“ Rozmáchlým gestem ukázal na velkolepou vstupní halu. „Tak se přece dívej! *Ten dům celý září. Sálá z něj energie,*“ šeptal s divokým zaujetím, které protrhlo mlhu vyčerpání jako výbuch světla. „Ty barvy! Tvary! Harmonie! Citím v tom obrovskou sílu. Ten prostor je úžasný!“

Kara sledovala jeho pohled k závrtně vysoké kopuli z oceli a vitrážového skla. Poryv větru roztrhl mraky, dvojice měsíců téhle planety zaplála na nebi; a rázem bylo všechno v pohybu. Shora nasvícené barevné plochy, vyskládané do elegantních spirál, zářily do šera jemným opalizujícím svitem; chvěly se jim nad hlavou křehce jako motýlí křídla v letu... tajemně, cize, nadlidsky: nepravděpodobné jako květy orchidejí, úchvatné jako girlandy zlatého listí, vznosné jako klenba všech chrámů světa... nevýslovné jako zázrak sám. Ne, nevšimla si toho. Nikdy dřív o tom neměla tušení! A jak by mohla mít? Prostor uvnitř domu byl mnohem větší a mnohem velkolepější, než se v první chvíli zdálo. Klenul se do nekonečna v meandrech fraktálů. Vtahoval pohled do závrtných výšin absolutní krásy.

Tohle se nedalo popsat. Nedalo se to lidskými smysly obsáhnout!

Dojem byl – *ohromující.*

Aldo prudce oddechoval. Drápy přejížděl po veřejích a nechával tam hluboké rýhy se stopami své krve. „Bože můj! Je to neskutečné. Člověk může jenom žasnout, když se s tímhle potká,“ vypravil ze sebe. „Copak tebe to neděsí...?!“ Ta otázka visela mezi nimi; zato jeho ruce unaveně poklesly. Stejně náhle, jako předtím přišlo nadšení, ho energie opustila. „Je to dokonalost sama. A ona to dokázala vytvořit z ničeho. *Na světě nic není*

tak strašidelné jako tohle,“ zašeptal bezhlase. *„Je to pomatenost. Je to zrůdnost! Jí šlo vždycky jenom o krásu.“*

Blouzníš, máš horečku, ztratil jsi moc krve, mluvíš z cesty, měla Kara na jazyku; ale řekla jenom: *„To zní, jako bys ji litoval.“*

„Zatím ještě váhám – mezi soucitem a závistí,“ uchechtl se Aldo už zase přičetně a po svém; čili se svou obvyklou odtažitou jízlivostí. *„Obojí je možné; ale nevím, jestli se chci doopravdy rozhodnout.“* Zavrtěl hlavou. *„Víš, radši bych se tomu celému vyhnul – úplně a z principu –, protože tomu nerozumím. Nedá se to uchopit. Dokonale mě to mívá. Je to divné, je mi to cizí, nepotkávám se s tím, nevidím žádný průnik mezi sebou a takovou duší –“*

„Tak to nech prostě na mně. Říkám ti, že se domluvíme. Ženská s ženskou vždycky. Najdeme společnou řeč.“

Aldo se na ni upřeně díval. Chvilí to vypadalo, že začne protestovat nebo vážně radši vycouvá ven na mráz, aby unikl metafyzické nejistotě... ale vtom se jim opřel do zad nový poryv ledového deště a běsi zakvíleli v temném nebi. Kara na nic nečekala. Prostě ho vtáhla dovnitř a zabouchla dveře.

Teplou je ovanulo. Ticho je zavalilo. Medově mléčné světlo vzplálo na všech stranách a smetlo zárodky iritujících tajemství. *Dveře jsou těžké, bezpečnostní, s polstrováním, s koženkou. To je pádný argument. Domácká pohodička! Klídek! Co chtít víc?* Vlha se přelila přes ostré hrany. Nádech cizí reality zůstal pohřbený pod závěsemi blažené všednosti. Kara si najednou uvědomila, že jsou zpátky ve svém bytě v ulici U Nádraží, přesně tam, kde se pokoušela udělat ve stísněné předsínce originální dekorace a lepila na strop útržky barevných fólií, protože měla zrovna nějaké secesní období a ujížděla na vitrážích. *Jak dostat do paneláku vitráž? Fólie a černá dakt-tejpka to jistí!* Olda se jí kvůli tomu posmíval, že se z ní stala bydenka a má totálně vykojenej mozek, ale to je těžká věc. Věčně byli bez peněz. Dítě, mateřská, malý plat, velký nájem – prostě jako všichni. V samošce se rozmýšlela, jestli je lepší vzít radši brambory nebo chleba, když má poslední stovku... a jestli jí to stačí i na sýr, nebo jestli bude k večeři zas

jenom ta pitomá hořčice. A zelenina a zdravá strava a biopotraviny – no to ani náhodou. Není to podle vkusu a svobodné volby, ale podle nutnosti; a nakonec ani podle nutnosti, nýbrž vůbec. I tu hnusnou růžovou podprsenku, co ji měli zlevněnou o sedmdesát procent, musela nechat u kasy, protože na kartě byla totální nula; tak pořád chodila v té staré, co držela jen na zavírací špendlík. Fakt nemohli vyházovat za nějaký pitomý vitráže. A fakt je chtěla mít doma. Líp to nikdy nevymyslela.

Vážně je tohle ten jejich starý byt U Nádraží? Ten s tím příšerým ulepeným stropem?!

Najednou zase zaváhala. *Krev na veřejích do takového kontextu rozhodně nepatří. Ta krev... je ztraceně opravdová.*

Je... opravdu opravdová?!

Je... nejoprávdovější ze všeho?

S ledovou hrůzou si uvědomila, že neví. *Nemá ponětí, kde je a kým je a co se to vlastně stalo a kdy se to stalo... a jak jí to všechno mohlo tak dlouho unikat.* Najednou jí připadalo, že jí toho mezi prsty uteklo spoustu. Že se to někde někdy odehrálo a plíživě završilo, než si vůbec stihla všimnout. Pořád se o něco tak úporně snažila... a ono se to sesypalo a rozdrotilo a zvětralo a je to prostě pryč.

Hrozné pomýšlení! A nebo – zlé kouzlo.

Rychle udělala rukou další nenápadné znamení proti uhranutí.

Zabralo to (i když těžko říct, jestli k lepšímu). Ta podivná iluze, kterou jí tu kdosi podsouval – totiž že ona a Aldo jsou ve skutečnosti mladí manželé a žijí v pronajatém bytě na nějaké divné obyčejné planetě jakýsi obyčejný život – začala ustupovat; načež je realita dostihla, s třeskem se jim zavřela nad hlavou a zase se pevně ustálila. Vrátila je do trýznivého stavu vyčerpání a bolesti. *Spánková deprivace. Únava po dlouhé cestě. Tohle jsem vážně chtěla?* říkala si Kara nevěřičně.

Aldo vedle ní zavrával. Vzápětí padl na všechny čtyři a jeho podoba se neodvratně přehoupla zpátky ke zvířecí. Už se nebránil a klidně ji nechal, aby ho vzala kolem hrudi a pomohla mu

jit. Muselo mu být vážně zle, když tak málo lpěl na své hrdosti a na svých názorech. Kara ho dovedla přes halu do knihovny a tam až k hořícímu krbu, u kterého se vznášela antigravitační pohovka, stylizovaná jako létající perský koberec. Aldo se na něj svalil a konečně dotáhl podobu do lidské. Vlasy nechal dlouhé a platinově plavé, ale kůži zvolil hodně tmavou a chladnou – obsidiánovou variantu se zelenavými odlesky malachitu, předstupuň kamene. Položil se na záda. Ruce sepal za hlavou. Díval se na ni se směsí úpěnlivé naděje, která ještě přetrvávala ze zvířete, studené netečnosti, vyvěrající ze skály, a hořkého pobavení, které už bylo jen lidské. „Tak s tím něco udělej. Jsem zvědavý, co za kouzla tady vydoluješ, ty paličatá ženská... než tě *ona* chytí,“ zamumlal. „Vážně si dávej pozor, Karo. Je to nebezpečné. Pořád, *pořád* si musíš připomínat pravou skutečnost... protože jinak... uvěříš... kdovíčemu –“ Vyčerpaně zavřel oči. Už nedokázal ani mluvit. Tváře mu propadly. Řasy se změnilly v jehličky antimonitu.

Kara se sklonila a prohlédla jeho rozervaný bok. Zatrnulo jí, když viděla, jak je rána hluboká. Splená srst se vstřebala a krev zase začala téct. Její temně zelená verze nebyla tak alarmující jako rudá, ale bylo jí až až. Vsakovala se do létajícího koberce. Protékala skrz, skapávala na podlahu a tuhla do zelenavé strusky.

Co si počít? Kara se rozhlédla. Na stolku byla váza s květinami a miska oříšků, ale to se jí nezdálo vhodné. Potřebuje drobný rovný předmět. Pevné desky nějaké knihy by přišly vhod, jenže kniha to v principu být nesmí. Tak snad ten obrázek na krbu. Na aktivní vrstvě viděla fotku nějaké mladé holky, stojící na břehu jezera. Podle oděvu to byla čarodějka – a zjevně nějaká pěkně svěhlavá čarodějka, protože fotit se nechtěla a stála k objektivu demonstrativně obrácená zády. *Identita tajná!* Přitom ale něco jako jméno bylo dole připsáno: *Kráska – bez zvířete*. Kara se tomu zasmála. Letmo pocítila záchvěv sympatií. *Identita tajná* – ale najednou jasně poznala ten rámeček: mušle a ryby odlité ze sádry, nabarvené temperami a stříbřenkou a přetřené akrylovým lakem, aby to všechno působilo jako perleť, stříbro a drahé kamení a ladilo to s vodou na obrázku. Tak nádherné to

mělo být; *azurové moře, iluze hloubky*. . . a přesto to nikdy nikoho nedokázalo oklamat. *Marnost! A krev teče*. Kara vytáhla z pouzdra na opasku nůž a vypáčila obrázek z rámu. Střenkou obrázek rozbila a vybrala si střep velký jako dlaň. Potřebovala zabrousit hrany a vyhladit je do kruhového tvaru, a tak vzala ještě svou laserovou pistoli a přejela okraje vysokoenergetickým paprskem. „Mám to.“

Aldo nereagoval. Když se ho dotkla, nadechl se a svaly se mu napjaly. Viděla, jak oblázky vystupují na jeho břicho a na hrudi přecházejí v drúzy křemene; ale oči neotevřel. Sklonila se k jeho boku, odchlípla okraje rány, urovnala přesýpající se krystalky tam uvnitř a vmáčkla střep do masa. Pečlivě přes něj přetáhla cáry kůže. Olízla si prsty a na zavřenou ránu napsala několik konejšivých znaků. „V tomhle Domě je zdroj obrovské síly. Stačí ho najít. Tohle tě zatím podrží –“

„Podrží?! Chtěla jsi říct *omráčí, ne?*“ uchechl se. Kámen zazněl i v jeho hlase, chladné zařinčení nadzvířecí i nadlidské tvrdosti. „Zatraceně, byl bych radši při vědomí. Abych *poznal, že umírám!*“

„Vždyť neumíráš. Co je tohle za řeči? Já si pospíším; slibuju.“

Připadalo jí, že se Aldo hořce zasmál; ale možná to byl klam. *To jen kamení se drolí. Štěrka se přesýpá.* „Zdroj je hodně blízko. Možná přímo pod tímto pokojem,“ zašeptal, jako když led tiše křupe. „Jenže *ona* ti bude posílat do cesty iluze. Zkusí vytvořit nějakou alternativní historii. . . ucelené falešné vzpomínky, konkrétní falešnou identitu a vymyšlený osud. . . abys uvěřila, že jsi žila jinde a jinak. . . v nějakém neexistujícím světě, který bude průběžně doplňovat a zpřesňovat. Může tu být plno takových pastí. Celá série drobných posunů. Falešná realita v nich vzniká postupně. . . střípky se skládají, detailů přibývá. . . a s každou další pastí bude iluze silnější, až nakonec zapomeneš, kým jsi doopravdy. A ona tě pak vysaje. Živí se lidským časem a energií. Karo, miláčku. . . buď opatrná.“

Kara zaváhala. Jeho varování vždycky brala vážně. Aldo byl výborný astromág a když šlo o cizí kouzla, většinou přesně dokázal odhadnout jejich charakter. Jenže...

Jenže teď nejsou v normální situaci. Uvědomovala si to čím dál víc. Ta porážka na GX-4 Alda pěkně sebrala. Už během letu si všimla, že se uzavřel do sebe, skoro s ní nemluví a budoucnost vidí černě, ale tehdy to přičítala jeho zranění. Člověku nebývá moc do smíchu, když má rozervaný bok a málo energie na analgetická kouzla. Jenže od chvíle, kdy přišli do Domu, byl Aldo skoro až paranoidní. Všude kolem sebe viděl zradu. Děsil se pověr. Má varování ještě vůbec cenu, když ho někdo opakuje tolikrát? Aldo se chová jako zdrcený, zlomený muž, kterého všechna odvaha opustila. Když se člověk dočká takové porážky, jaká postihla je, všechny podvědomé strachy vyplují na povrch.

Za tu dobu, co byli spolu, už jeho běsy dobře znala. Aldo byl *trojný polymorf* – bytost schopná střídat podobu lidskou, anorganickou i zvířecí. V boji se to často dalo dobře využít, ale mělo to i své stinné stránky. Nikdy si nebyl jistý svou identitou. Pokud má její Aldo z něčeho v životě doopravdy hrůzu, je to právě tohle: možnost, že *zapomene*, kým je.

Bojí se, že pak zůstane v jedné ze svých podob. A že přestane mít přístup k těm ostatním.

Dokud se jim dařilo, Aldo dokázal všechny pochybnosti překonávat hladce; ale kdo ví, jak moc to na něj doléhá dnes? Když má pocit, že – selhal? Pokud ji teď varuje před falešnými vzpomínkami na neexistující svět, může to být jen odraz jeho vlastních nočních můr.

„Ona nám nic neudělá. Má nás ráda. Věř tomu,“ řekla, aby ho uklidnila.

Aldo neodpověděl. Jeho tvář tuhla do kamenné masky. Kůže na jeho hrudi se krabatila a napínala, vlasové trhliny se rozběhly po tmavém skle; a náhle se kámen rozlomil znovu a další rána se otevřela, rozchlípená jako horská strž. I paže se drolily. Temně zelená krev v kráterech vřela. Kara je narychlo slepovala kouzly, ale viděla jasně, jak se s každým jeho nádechem rány víc a víc

otevívají. Nakonec to vzdala. Přehodila přes něj kostkovanou deku, která tu ležela na křesle, a pečlivě ji upravila a zastrkala po stranách, aby vůbec nic nebylo vidět. Teď to zmizelo. Na chvíli ano. *Je to schované. Je to v pořádku. Je to pryč!*

Ale musí si pospíšet.

Musí... si... pospíšet!

Odvrátila se. Shodila ze zad batoh a sundala si bundu, nasáklou deštěm. Opatrně ji natřepala a pověsila přes židli. Laserovou pistoli a nůž vrátila do pouzder na opasku, aby se neřeklo – ale nevěřila, že budou potřeba. Z krbu sálal žár, který dokázal proniknout i vyhřívanou vrstvou její letecké kombinézy. Pach vlhkosti a tlení, který si přinesli zvenčí, rázem ustoupil vůni bylin a čerstvě pečeného chleba; bylo tu útulno a příjemně, pravá antiteze nebezpečí. Mohutné trámy ve stěnách, které tvořily boky knihoven, jako by vrůstaly až do země.

Tohle byla její práce. Její; té Krásky. *Ona* hleděla ze všech koutů, pevná jako kouzlo, úchvatná jako odvážná vize, vřelá jako sama láska. Kara se zasněně usmála.

Dobře to dělá. *Je to nádherný dům.*

Vtom za jejími zády zapleskaly záclony. Oheň v krbu vyšlehl výš. *Co dokáže přivolat myšlenka...?!*

Kara se prudce otočila.

Ona – stála ve dveřích.

A to bylo ovšem strašné.

Kde se vzal pocit, že ta odporná ženská by snad mohla být krásná?! Krása byla jejím pravým protikladem. U ní to slovo znělo jako výsměch, i kdyby se tím náhodou mínila krása ducha. Ta velebená *ona* byla nerudná otlá stařena s myšlemi ocásky vlasů, bezkrevnými rty a vaky pod očima. Nasupeně se rozhlížela, ale její pohled na Kaře ani na okamžik neutkvěl. Náhle ji ale přece jenom něco zaujalo. V těstovité tváři probleskla dychtivost. Stařena se vrhla do místnosti a hnala se ke krbu. Masa jejího těla, nepřizpůsobená tak rychlému pohybu, se houpavě valila vpřed. Zborcené jehliny prsou se vlnily pod trikem s nápisem *Heavy Metal* a narážely na kypící pas. Široká stehna se třela o sebe

a fialové tepláky ze sekáče šustily při každém kroku, vlnobití chřestýšů. Kara nasadila úsměv a pozdravila ji, ale stařena nevíšimavě prosupěla kolem ní a vrhla se k tomu, co leželo na podlaze.

„Vltavíny!“ zavýskla. „Pravé vltavíny! No viděl to někdy někdo?! A tolik jich tu najednou je! Nádherná věčička! Kde se to tady bere, tohleto?“ Ztěžka dopadla na kolena. Z kapsy vytáhla igelitový pytlík a krátkými tučnými prstíky začala odtrhávat z parket Aldovu krev.

Kara couvla. Dělal si kolem sebe místo a připravovala se k útoku, protože jí připadalo evidentní, že stařena si musí Alda každým okamžikem všimnout; a kdo ví, kolik krve pak bude ještě chtít? Ale nic takového se nestalo. „To tu určitě jen tak nechala ležet. Prostě to tu zapomněla, lemra líná! Je to hrozná ženská,“ lamentovala stařena polohlasem, zatímco dávala drahokamy do pytlíku. „Ničeho si neváží. Všechno nechá, jak jí to odpadne od ruky, a já abych to po ní –“ Potřásla hlavou. „Vůbec nemá systém. Neumí si to zorganizovat. Žádné pěkné prostředí si kolem sebe nedokáže udělat. Tohle nedokážu pochopit, to fakt nedokážu, že jí to tak vyhovuje. Asi si v tom libuje, v tom věčném nepořádku! Jí je všechno jedno!“ Sebrala poslední drť a se supěním se začala zvedat.

Kara couvla ještě o krok. „Omlouvám se, že rušíme,“ začala smířlivě, přestože se uvnitř otrásala ošklivostí; „ale bohužel máme problém s naší kosmickou lodí a –“

Stařena vyrazila přímo k ní. Chvilí to vypadalo, že se na ni doopravdy *dívá*... ale pak se její pohled rozostřil a jednoduše prošla skrz. Pořád tiše nadávala, zachvácená samomluvou jako morem, nerudná, vzteklá, kypící černou podrážděností; a hnala se rovnou ke kuchyni. „Ty se zničíš, holka, ty se zničíš!“ doléhalo sem z dálky. „Bereš si toho na sebe moc! A *neumíš*... *neumíš*... *vůbec neumíš*... si to zorganizovat.“

Dveře zapadly. Kara se snažila potlačit štítivost. Nechtěla ji tu vidět; nechtěla ji tu mít a myslet na ni a vůbec se s ní špinit. Co je tohle za nápad? Co je to za zradu a za zrůdu? Ta kreatura znesvěcuje celý Dům!

Ale není to nevratné.

Dá se zapomenout.

To je správná cesta. Kara věděla, že už to určitě někdy udělala. Možná i několikrát. *Mnohokrát.* Někoho známého v tom Domě měla. Někoho tam potkala – a nechtěla o něm nic vědět. Je tu zazděný pokoj. Možná víc zazděných pokojů. Jsou tu díry v podlaze, zakryté listím a kostkovanou dekou. Zakopává tu o všechno, co někdy někde nějak stihla – zapomenout!

Teď například něco chtěla udělat. Něco hodně důležitého. Určitě!

Musí spěchat!

Honem!

Čas utíká!

Mlčky stála a hleděla do plamenů. *Krbu něco chybí. Není to akorát. Něco je tam špatně, něco s proporcemi a světlem!* Možná je to tím, že ten svícen na římsě je tak zašlý. Je z plastu, samozřejmě; je to jen levná napodobenina, výlisek pokrytý vrstvičkou eloxovaného hliníku, který se místy už odlupuje, takže z hloubi prosvítá laciná a neušlechtilá bílá; ale kdyby ho někdo důkladně vyleštil, kdyby mu dal tu práci a čas... stane se mosazí. Dokázala si to představit. Dokázala si to vizualizovat úplně jasně, tu transmutaci, to kouzlo, tu novou podobu. V duchu viděla tajemnou zlatavou záři masivního kovu, po kterém mihotavě stékají odlesky plamene a spojují přítomnost s minulostí. *Oheň venku a oheň uvnitř. V krbu a ve svícnu a v ní; pekelná harmonie! Esence starobylé krásy, poezie dávných časů... pavučina kouzel, která navěky přetrvává, protože je delší a větší a velkolepější než uvláčený lidský osud a bezútešný lidský život.* Kara se rozhodla. To stihne. Zvládne to rychle. Vždyť to nic není. Má nějakou jinou práci, spoustu jiné práce – ale na tohle si čas ještě udělá! Aby to tu bylo hezké. Vnořila se znovu do batohu pro nějaký kousek starého oblečení, které může postrádat, vytáhla oprané triko a pustila se do leštění. Elegantní ramena svícnu pod jejíma rukama získávala temně zlatavý lesk. Konvexní plochy do sebe vsávaly odraz celého světa, tavily ho a trávily, metabolizovaly, obohacovaly,

přeskupovaly, uchovávaly. Čas letěl a svištěl jí kolem uší a venku se rozednilo a setmělo a zase rozednilo a znovu setmělo. Pokoj ožíval prazvláštními stíny.

Najednou jí zatrnulo leknutím. *Neměla jsem někam jít?! Něco jsem přece chtěla udělat; něco úplně jiného; a rychle! Nepočká to! Běží čas! Jde o život! Ostří té myšlenky se jí ledově zaseklo až do žaludku. Oči jí sklouzly na siluetu kamenného těla pod zaprášenou dekou.*

Ba ne. Ještě není tak pozdě. Nic není ztraceno. Ale bude si muset pospíšet, přece jenom. Určitě! *Pospíšit si!*

Honem! Honem! Hned!

Snažila se zvednout ruce. Udržet rovnováhu, udělat krok; jenže byla jako zalitá ve skle. Za oknem letěly dny a v závějích kostkované deky přibývaly pavoučí sítě a prázdné kokony molů. Něco tam uvnitř bylo, pořád, tam pod tou dekou... něco, co zaručeně znala; ale nemohla si vzpomenout. Možná to bylo něco z toho dalšího bytu, z toho na Horním náměstí. Tam se pořád vršila spousta krabic od banánů a různých krámů a nesmyslů, co se jednou mužou hodit, a ona to věčně zakrývala dekami a dečkami, aby to vypadalo jako nábytek a ne tak trapně a neutěšeně. Ty věci v krabicích ani nevybalovala. Stejně se měli hned zase stěhovat. Místa bylo málo, ale stůl chtěli pořádně velký, aby se k němu vešli i s oběma dětmi, a tak ho prozatím udělali z vysazených dveří, které Kara přichytila izolepou k jedné z těch krabic a zakryla kartonem a další dekou a igelitem a navrch ubrusem. Přece nebudou kupovat stůl. Když se budou stejně hned stěhovat. Asi na podzim, když to vyjde. Nebo spíš až na jaře. Pak budou pryč a zařídí si to úplně jinak. A bude to hezké, ne jako teď. Ale lampu chtěla hned, takovou tu dlouhou lampu nad dlouhý stůl, ne kulatou, jakých je všude spousta, nýbrž oválnou, aby žárovky dosvítily na vzdálené konce a nikdo neseděl potmě. Lamy nad kulečnickové stoly jsou fakt šíleně drahé; kdo si tohle může dovolit? Oni jistě ne. Oni si musí poradit po svém a kreativně. Udělala si kostru z drátu a drhala stínidlo ze sisalového provázku, večer co večer dva měsíce, až měla konečky prstů celé rozedrané

a úlomky vláken napadaly všude a lepily se zespoda na ponožky a prolézaly úpletem a bodaly je do chodidel; jenže stínidlo pak stejně nebylo nic moc, protože světlo žárovky se dokázalo promýknout mezi uzlíky a oslňovalo všechny u stolu; a tak lampu zase hned sundali a položili ji na velehory krabic a zakryli dekou a potom při stěhování to celé vzali s sebou, protože ten krám přece dal tak šílenou práci a je škoda to vyhodit jen tak. V bytě v ulici Nademlýnská ho určitě ještě měli. Ležel v komoře vedle kočárku a lyží, pořád pod tou kostkovanou dekou, a čekal na nový účel a lepší poslání. Teprve když se stěhovali do činžáku Pod Strání, Kara vzala štípací kleště a konečně sprovedila ze světa tu výčitku a neštěstí a připomínku ztraceného času. *Úlitba! Oběť! Marnotratný dar!* Vlasečnicově tenké potůčky krve prýštily z jejích prstů, stékaly po omítce a po chodníku a slévaly se do temného moře na prostranství u popelnic. Tak to chodí. Tak se to musí stát: *ai táré andwing!* Stůl si vybrala v dezénu březové dýhy a nad ním pak měli nové světlo, designové, industriální, hipsterské, z plechu.

Z plechu. Lomená plocha objektu z nerezové oceli najednou zjistila její představivost; *to je přece taky hned vedle, to schodiště! Jasně si vzpomíná! Stačí vyjít z knihovny do vedlejší chodby a před koupelnou doleva.*

Tohle už muselo být v Loučkách, protože tam měli konečně aspoň dvorek... a ovšem bohužel taky ten úchylný mokrý sklep, u kterého nikdy nepochopili, k čemu by jako měl být dobrý. Bože, ten sklep! To šílenství! Děsivá bezedná temná jáma, vyhlodaná v její paměti! Všechno to tam měla, celý obsah podle seznamu: oranžové šupinky limonitu na mokrých stupadlech, chuchvalce pavučin a hemžení svinek, cáry zašedlého vápna na stropě a puchýřky sintru na zdech a vločky zčernalých sirných knotů na podlaze... marnost, vlhkost, špína, plesnivý pach. Na dně sklepa se povalovalo pár kousků rozbitého zrezlého náradí, které tu zůstalo po předchozích majitelích a vršilo se v koutě jako mumifikované vývržky. Pořád je to totéž, tenhle druh prostoru a věcí: koncentrát prachu a hmyzu a myšiny, otisk cizích duší,

smutná připomínka úporné shánčlivosti minulých generací, která postupně vysublimuje v otravné klišé... a zároveň cíhající vražedná bažina marnosti a zbytečností, která vtáhne a zadusí neopatrného poutníka svou tíhou a množstvím. Opuštěné předměty se živí lidskou svobodou a časem. Je nezbytně nutné je vzít a obětovat jim... čili každou chvíli je vzít do ruky a uchopit myšlenkami a donekonečna přetřásat a přehazovat a zarovnávat a vláčet sem tam a pracně vymotávat z vlastního osudu. Kdo tu o ně stojí? Jenže tohle je ta potíž: stejně bezúspěšné by to bylo i bez nich, za tou rázně udělanou tlustou čarou, kde už není žádná minulost, ale jen vyprahlá a znovu vyprázdněná pustina bez vzpomínek. Možná je vážně lepší si ty odporne krámy nechat. Možná má smysl s nimi žít a stěhovat se s nimi z bytu do bytu jako s balastem v ložním kýlu a s mrtvolou v betonu. K tomu je dobrý ten rozviklaný šlapací šicí stroj v koutě: jeho kolo se občas roztočí a vygeneruje tajuplnou atmosféru, ve které se dá dlouze dumat nad zkažeností světa a neuchopitelnou mystikou opuštěných cílů a opuštěných míst.

Kara došla ke dveřím; a najednou to šlo hladce. Kouzlo se zlomilo. Jako vítr, blizzard, tornádo a smršť vyběhla z knihovny k těm schodům, tak známým, spadajícím dolů v dlouhé spirále a nořícím se do tmy a do podzemí. Dole bylo všechno, jak to nechala. Temné sály zapomenutého zla, trpasličích pokladů, našťvaných starých bohů a tak dále. Překročila svoje třetí dítě, které se plazilo v prachu a cpalo si do pusinky drolicí se pavouky, zabouchla do skříně to čtvrté, přes páté hodila kostkovanou deku a utíkala dál.

Mrtvá ležela až na konci. Za posledními dveřmi. V posledním sále.

Kara čekala, že tam bude nejspíš katafalk pokrytý růžemi a krajkami a obložený drúzami vyhaslých svící z venkovského kostela... nebo naopak sterilní nerezový stůl s mrazicím boxem, aby to působilo exaktně a vědecky; ale bylo to spíš kouzlo nechtěného, protože mumie, vysušená na troud, ležela v prázdném bazénu v hejnech zrovna tak sušených ryb. Ta nádrž, to byla

stará cisterna na vodu: betonový bazén, natřený kdysi azurovou barvou na betonové bazény, která se ale na té hubené směsi škváry a písku s homeopatickým přídatkem cementu neudržela ani jednu zimu. Dno nádrže pokrýval zelenavý šlem vyschlých řas a závěje starého jehličí a listí, mísící se s rybími kostřičkami, hrozny prázdných ulit a vločkami syntetické modři. Vlny času a špíny a písku se chřestivě přelévaly Kaře u nohou. Mrtvá se na nich vznášela. Pomalu, majestátně se pohupovala sem tam a splývala s tmou, zatímco písek s úlomky chitinu z mrtvých brouků vířil kolem jejích roztažených prstů.

Kara obešla nádrž, aby dívka lépe viděla do tváře. Mumie byla seschlá, schoulená, zborcená do malé hromádky pergamenově tenké kůže, plstnatých vlasů a vystupujících kostí; a přesto si uchovávala zvláštní nepostizitelný půvab. Kara se zastavila. Jak se na ni dívala, pomalu si připouštěla pravdu.

Tohle je – ona. Tohle je Kráska. Tajemná neznámá! Přízrak z obrazu. Tvůrkyně! Bohyně! Žena!

Ne ta věčně nabroušená stařena nahoře v kuchyni, která nevidí a nevnímá; nic tak hloupého a ubohého, nic tak odporného a vetchého a trapného! Je to tahle dívka... ladná, nádherná, věčná a silná... panenská bohyně jara, pouštní Ofélie, přízrak sněženek a talovínů. Sněhurka zapomenutá mimo čas, pohřbená v nejhlubší sloji. Tady je Zdroj!

Tohle je ta duše, která stvořila Dům.

Vznášela se ale příliš daleko. Kara se naklonila přes okraj bazénku, jenže ani pak na ni nedosáhla. *Co jsem to od ní jenom chtěla? Nějak to souvisí s Aldem*, uvědomila si najednou.

Aldo! Kdo je to Aldo? Aha, už vím... je tu někde nějaký muž; něco mi říkal, varoval mě... a někde tu pořád čeká, zatímco já –

Škubla sebou leknutím. Vždyť na něj úplně zapoměla! Jasně že Olda je pořád tady. Kde by měl být jinde než s ní? Seznámili se na jedné fantazácké akci, bylo to něco ze středověkého Říma... všude samí Borgiové, intriky, pasti a otrávené prsteny... a Oldova postava byl nějaký signor Aldobrandini, schválně si to takhle vybral, aby to korespondovalo s jeho jménem a lidi si to

líp pamatovali, a taky že jo, pak už mu to zůstalo a nikdo mu jaktěžživ neřekl jinak. Oni dva spolu začali chodit a jezdili spolu na LARPy a na cony a byli tam známí jako Kara a Aldo (protože jí přece taky nikdo neřikal Karolína, že ano; co s takovým pekelně dlouhým jménem?). Dokonce společně vymýšleli svět, nějakou úchylnou kosmickou fantasy, kde byli hlavní hrdinové holka a kluk (samozřejmě Kara a Aldo! – ale těm se ovšem říkalo *Kráska* a *Zvíře*, protože ona byla děsně krásná a Aldo se občas měnil v divokou bestii a pak se jí zmocnil a zmermomocnil ji a... no to je jedno, obraťme list, nepíšeme porno). V principu byli něco jako zaklínači, ale říkali si astromágové a létali v raketě a na zakázku pro různé umělé inteligence se šlechtickými tituly zabíjeli všemožná monstra na cizích planetách. Kara s Aldem chtěli ten příběh nějak dát dohromady a udělat z toho komiks, ale pořád se nemohli shodnout, jestli má být komiksový Aldo spíš člověk, zvíře nebo robot, no a taky tam byla ta zásadní finální scéna na satelitu GX-4, se kterou pořád nemohli hnout, protože bylo jasné, že ta ten příběh úplně změní. Nedokázali se rozhodnout, jestli tu bitvu hrdinové můžou přežít a co by se pak s nimi mělo stát a jestli pro takové týpky, jako jsou dva vysloužilí zaklínači, vůbec existuje nějaká myslitelná budoucnost – tedy jiná než otravně obyčejná. Asi je lepší nechat je včas umřít. Nechat je padnout heroickou smrtí; vymalováno, hotovo. Jinak to bude na pytel; budou mít děti a budou chtít pořádný dům a nebudou mít prachy a on bude furt v práci a z ní se stane bydlena. Ale k tomu se nikdy neodhodlali – tedy *doopravdy* ty dva zabít; nikdy si neřekli, že na GX-4 to definitivně skončí. Jenom už je to prostě přestalo bavit a pak Aldovi chcípnul ten noťas, kde měli všechny poznámky, no a dalo by moc práce sepsat to znovu a nějak už na to stejně nebyl čas.

To je jedno. Tohle bylo dávno. Už si to skoro nepamatuje.

Jenže Aldo něco potřebuje *ted!*

Zděsila se. *Vždyť ona ho úplně ignoruje. Zanedbává! Vůbec se s ním nebaví! Pořád jenom lítá kolem domu a pořád někde něco*

vylepšuje a zkrášluje a uklízí... zatímco on by potřeboval trochu povzbuzení, trochu zájmu, trochu energie... trochu lásky –

To pomyslení ji vyburcovalo. *Zdroj je přece tady; stačí natáhnout ruku. Na co ještě čekám?!* Přehoupla se přes okraj, skočila dovnitř do betonové prohlubně a rozběhla se k mrtvé.

Bylo to ještě mnohem dál, než jí připadalo. Brodila se trudem a prachem. Ulity jí křupaly pod nohama a jejich úlomky se vršily čím dál výš. Písek se zvedal. Byl Kaře až po kolena, ještě než se ke Krásce vůbec dostala. Tělo mrtvé se propadalo do přesypajících se dun; chvílemi z nich vyplouvalo a zvedalo se a chvílemi v nich zase mizelo, vrak lodi v poušti. K betonovému stropu s jednou zaprášenou žárovkou trčely vyschlé hnáty... a také rozlomený hrudní koš.

Rozlomený?! To ovšem není normální. Takhle se tělo nerozpadne samo od sebe. Kdo to udělal? Kdo zlámal Krásce všechna žebra a tak hrůzně vykloubil paže? Dost toho chybí. Pod pískem je kůže na cáry. Kdo jí vyrval z páteře tolik obratlů? Kdo jí z rukou utrhal prsty?!

Kara se otrásla. A stalo se to až po smrti – nebo za života?!

Možná to vůbec nebyla přirozená smrt. Možná Krásku zavraždili. Umučili!

Určitě to udělala ta stařena. Kara si tím náhle byla jistá. Bylo to někdy dávno, v dobách, kdy stařena ještě nebyla tak stará. Plížila se domem s nožem a laserovou pistolí; už to je podezřelé, vždyť kdo chodí po vlastním apartmá po zuby ozbrojený? Vylákala Krásku do sklepa a přepadla ji zezadu. Zatáhla ji do časové pasti. Hodila ji do jezírka se zlatými karasy a kapry koi, a to postupně vyschlo a zapadalo listím, zatímco stařena se vracela znovu a znovu a kradla z Krásky všechno, co se dalo vzít. Odřízla Krásce nehty a udělala z nich vitrážovou klenbu. Vyloupla jí oči a vymačkala z nich spoustu barvy na nátěr těch zdí. Kdo ví, co všechno stihla ukrást? Ten Dům je stvořený z Krásčiných kostí –

Kara se otrásla. Udělala další znamení proti uhranutí; načež se konečně vzpamatovala.

Kdepak, tohle je přece nesmysl. Vždyť ta stařena není schopná nikoho zabít. Budiž – dá se říct, že je odpudivá, směšná a trapná; ale jinak je úplně neškodná. Copak to Aldo neříkal hned? *Věkovitá, vrostlá do zdi, pevná jako starý strom. Nezdolná a houževnatá. Vlídlná a laskavá. Pilíř světa... náruč z prachového peří... dobrota sama.* To se o ní píše ve starých knihách. To se o ní ví. *Její magie je měkká a ženská, pomalá, bez agresivity. Netřeba se bát.*

Netřeba se bát!

Kara se sklonila ke Krásce. Zblízka si tělo prohlížela. Na předloktí mrtvé viděla zlaté tetování: magický znak, úplně stejný, jaký měla ona sama. Čili Kráska také byla členkou *Gildy astro-mágů*: cestovatelka, zaklínačka, pilotka Lodí, vládkyně kouzel... žena předurčená k velkým činům a tajemným osudům. Co ji zaválo až sem? Jaké neštěstí? Jaká ironie, pomsta nebo hloupá chyba? A proč tu zůstala?

Smutné. Ale jestli měla magické schopnosti a přesto takhle dopadla, nejspíš si za všechno může sama. Člověk by ji snad i litoval, když vidí, jak byla zaslepená a hloupá; ale škoda toho nevyužít.

Tohle je tělo Paní Domu; mocná relikvie, svátost nejvyšší. Má v sobě sílu magie, sílu Zdroje, sílu života. To Kráska drží pohromadě zdejší zdi. *Cihla i kámen, staré dřevo i nový nátěr, oheň a sklo, zlato i cín.* Tolik energie sálá z každé šupinky její kůže! I malý úlomek Krásčiny kosti by dokázal spravit všechno, co tam venku svou sílu ztratilo... podepřít, co ochabuje, uzdravit, co chřadne, vytvořit, co nevzniklo, zachránit, co umírá.

Pokoušení bylo obrovské. Kara opatrně vzala za jedno z těch uvolněných žeber a zkusila je vypáčit. *Když Adamovo žebro posloužilo jako materiál na ženu, k čemu bude žebro z Evy?* To bylo přece úplně jasné. Všechno se dá tvůrčím způsobem využít, když má člověk trochu fantazie a hodně dakt-tejpký. I z kosti se dá vyrobit něco krásného.

Zteřelá kůže se drolila. Žebro se najednou hladce vylouplo a zůstalo jí v dlani. Kara se otřásla leknutím; i ji v tu chvíli bodlo

v hrudi (čistě z empatie) a málem tu kost zahodila do písku (to zase ze štítivosti); ale dost byla čarodějkou, aby jí docházelo, jaký poklad získala. Byla by šílená, kdyby se ho vzdala. Tuhle vzácnost musí přinést Aldovi.

Čas letí! Musí spěchat! Spěchat! Ted!

Za ním!

Brodila se k okraji bazénu. Vyhoupala se ven a pádila po schodech zpátky. Labyrint chodeb se před ní otevřel... rozvíjel se do změti pokojů a prázdných prostor a kostelních lodí, které viděla přes několikery otevřené dveře, jak se táhnou do dálky a sbíhají se a kříží. Knihovna ovšem nebyla za prvními dveřmi vpravo, jak si pamatovala. Koneckonců... tohle přece vůbec nebyl jejich domek v Loučkách, ten s tím odporným sklepem, nýbrž až ten další, v Záhoří, kde měla konečně balkon. Vždycky si přála japonskou zahradu. Chtěla šterk a bambus a zakrslé borovice, ale nebránila se ani skalničkám. Když nebylo kde jinde ji mít, aspoň si na balkon dala tři nádoby na maltu (velké, obdélníkové, z černého páchnoucího plastu...), protože to byl nejlepší způsob, jak uchopit tu iluzi. Znamená to vyvrtat do nádoby drenážní otvory. Boční strany ovinout bambusovou rohoží, aby nebyl vidět plast. Na dno dát zavřené plastové láhve, protože nádoba je hluboká a kdyby tam byly skutečné kameny jako ve skutečné zahradě, bude moc těžká a stěny se rozvalí. Nahoru šterk, písek, rašelinu. Úlomky břidlice. Zakrslý javor s listy jako ptačí pařátky. Rudohnědý netřesk, lomikámen, úrazník a kleč. Tymián, který se nehodí stylem, ale odpovídá měřítkem. *Elegance! Krása!* Měly to být odolné skalničky; tak jak se stalo, že se to vůbec nepovedlo? O dva roky později vyhazovala vyschlé nádoby s plstnatými drny a torzem uschlého stromu. Rezavá krusta rašeliny byla protkaná kúlovými kořeny pampelišek a prorostlá úporným štavelem, který se z ní páral jako zašmodrchané červené nitě. Copak to nejde vrátit zpátky? Nedá se to zkusit znovu a líp?

Kara zlomila Krásčino žebro. Zabořila ruce do hlíny.

Pod lokty cítila vlhký mech. Najednou tu bylo všechno, jak to být má: ptáci a stín a malebné zákoutí mezi bambusem a borovicí

drobnokvětou, oblé říční kameny a ještě oblejší kupky zimolezu, sestříhaného do orientální dokonalosti; a k tomu chladivá tůň a zelenavá voda, ze které v slunci probleskují rudo-bílá těla ryb. Několik spadlých listů leželo na cestě, jak je tam zenový mistr pohodil. Lekniny se otevíraly v odpoledním tichu. Vzduch těžkl omamnou vůní. Chvěl se očekáváním.

Letí. Letí. *Letí* –

Se záchvěvem štěstí se Kara nadechla, ale bylo to zase jen napůl; dech jí uvízl v hrdle a radost se vytratila, protože ledová hrůza už v ní hlodala. Prorážela si cestu skrz její vnitřnosti.

Něco už zmeškala. A meška právě teď!

Znovu v běhu. Jako šílená se hnala zpátky dolů pro nový úlo-mek kosti a běsi jí šeptali v uších dějové linky všech hororových scénářů: že včas nedoběhne, že nenajde to místo, že zase něco zapomene, že zabloudí, že nezíská náhradní příděl Krásky; anebo tu sluj naopak šťastně najde a bude v ní dřepět do dalšího Velkého Pátku, zatímco skála dělá inventuru a je zavřená; ale vycházelo to skvěle a bez katastrof a další žebro se dalo hladce vylomit. Kráska bolestně vzdychla pod její lebeční kostí, zatímco Kara šlapala do schodů. Tohle byl jejich další dům, ta vila na Vítězném náměstí: nádherná moderní architektura, stavba roku, výkladní skříň luxusu... všude jen kámen a tropické dřevo a skleněné schodiště s galerií... a ještě taky ta mimořádná lampa nad jídelním stolem; ano, to byl majstrštyk, tu sama vybírala, byla dělaná na zakázku... nádherná kreace z cínu a perleti, ruční umělecká práce známé návrhářky. Možná vlastně tohle bylo to druhé žebro; ano, málem zapomněla: vždyť v té lampě ho pohřbila. Ale lámat prsty bylo snazší; ty se daly vzít skoro bez násilí a vetknout do dalších stěn. A jen chomáček vlasů stačil, když se stěna bortila.

Noci a dny prosvištěly kolem. Obratle se daly vylomit hůř než ty menší kosti, ale zato z nich skoro neubývalo a každý vystačil na několik pokojů. Kara se zalykala neklidem. Pořád, pořád myslela na tu katastrofu, která nutně musí přijít, jako se to stává ve všech děsivých pohádkách: kolik blesků z nebe spadne a kolik jejich dětí zemře a jaký mor a válka a konec světa se tu rozpoutá,

protože na něco určitě zapomněla a není toho dost a bohové už se každou chvílí definitivně naštvou, když si všimnou, jak jí všechno vychází a co všechno má; ale pořád to nenastávalo, pořád se nic nelámalo kromě kostí, nic se nehroutilo kromě ochabující kůže, nic se nekazilo. Občas zahlédla Alda; zamával na ni, ale vždycky byl o dva nebo o tři pokoje dál a buď zrovna telefonoval, nebo se bavil s jejich hosty a finančníky a právníky, takže se tam nikdy nedostala včas. Děti tu taky pořád byly, bez nehod a bez neštěstí ji mýjely a mizely a zase se objevovaly v portálech a dveřích, zatímco se znovu a znovu vlekla po těch schodech, čím dál pomalejší, čím dál unavenější, a lapala po dechu. Kolik jich vůbec měla, těch dětí? Nikdy to pořádně nedokázala spočítat. Některé z jejich dcer tu věčně nechávaly nepořádek, jako by pro ně Dům nic neznamenal. Děti všechno pokládají za úplnou samozřejmost. To se ví, že nemají úctu, když přijdou k hotovému! Dcery byly nemožné a některé dokonce mrtvé, ale nebylo to na nich vidět, byly kámen po tátovi, tak o tom mlčela, aby se hosté nevyděsili. O dalších se zase doslechla, že si trochu opravily tu starou kosmickou loď, která tu roky někde stála zapomenutá, zalátaly ji dakt-tejpkou a sisalovým provázkem a oživily ji kouzly a zmizely odsud, protože tohle prý vážně nemají zapotřebí a chtějí si žít vlastní život. Jiné se tu naopak drze snažily něco přestavět a změnit to po svém, jako by si snad myslely, že jejich vkus je lepší než její.

Tohle vážně nenáviděla. A v knihovně nejvíc! Zatracená holka! Karolína klidně nechala tu kostkovanou deku jen tak pohozenou před krbem. Je to k vzteku, když se pořád všude válí spousta hadrů! Jak má potom ten Dům k něčemu vypadat? A vltavíny! Ještě ke všemu tu nechala ležet ty vltavíny! Taková vzácnost, a ona je klidně nechá na zemi!

Vhrkly jí slzy do očí. *Je to tak! Ničeho si neváží. Všechno nechá, jak jí to odpadne od ruky. Vůbec nemá systém. Neumí si to zorganizovat. Žádné pěkné prostředí si kolem sebe nedokáže udělat. Asi si v tom libuje, v tom věčném nepořádku! Jí je všechno*

jedno! Padla na bolavá kolena a začala vltavíny sbírat. Neklid v ní hlodal.

Co je to jenom zač...? No ano, znám je, znám; ale kde se tady berou? dumala. Co to jenom znamená? Tak zoufale je mi to povědomé! Někde jsem je viděla už předtím; někdy dávno; určitě! Přesně tohle už jsem kdysi zažila, právě takhle... dějá vu! Zelené krůpěje kanuly na podlahu a tuhly a měnily se v průzračné sklo. Něco jsem kvůli tomu chtěla udělat, něco důležitého; vzala jsem nůž a laserovou pistoli a utíkala tam dolů k jezírku a bojovala s někým... a určitě jsem zvítězila, protože já vždycky zvítězím, a určitě to k něčemu bylo dobré a mělo to dobrý smysl a mělo se to stát; ale ta mrtvá měla odvrácenou tvář a pořád stála zády, pořád, celou tu dobu, zatímco sádrové mušle a ryby se lámaly a drolily se na prach... a pak zmizela pod hladinou a jezírko vyschlo a nemůžu... nemůžu... nemůžu –

Si vzpomenout.

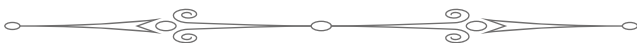
Bylo to nadosah, a přesto v nedohlednu. Vltavíny jí padaly z neobratných rukou, ale znovu a znovu je sbírala. Tiskla je k sobě, schraňovala, líbala... proklínala se za tu směšnou dychtivost, se kterou se je snažila ještě uchopit a zachránit to málo, zatímco čas se krátí a past se zavírá; hrnula je do svého opraného metaláckého trička, sypala je do igelitového pytlíku... přidávala je k slzám, nesourodou směs; ale věděla rovnou, že jich už nikdy nebude dost.

XXXIX

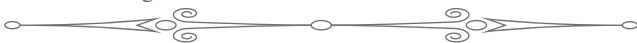

POKUŠENÍ

Karolina Francová

Žije v Liberci, kde pracuje jako právnička. Kromě vlastní tvorby ji zajímá hlavně literatura a film. S prvními literárními pokusy začala před dvaceti lety. Debutovala v roce 1999 v Ikarii, poté publikovala ještě několik povídek, ale brzy se začala orientovat na delší práce. Na kontě má devět vydaných románů v žánru sci-fi a fantasy (*Algar tarch*, *Život je rafinované peklo*, *Arien*, *Kaynova doba*, *Zrádce*, *Věk mloků*, *Zlatý plamen*, *Soumrak Camelotu* a *Konstantynův efekt*) a pět literárních ocenění (*Mlok 2002*, *Trifid 2004*, *2006* a *2007* a *Cenu Akademie SFFH za rok 2011*). Povídka *V mysli mojí vidíš stíny* je prequelem k připravované sérii, jejíž první díl s názvem *Purpurová noc* vyjde v dohledné době. Děj série, stejně jako dění povídky, se odehrává v blízké budoucnosti. Česko jako jediná země kontroluje magii a stává se tak významným světovým hráčem. Zemi vládne temný mág, který si za své sídlo kvůli blízkosti magického zdroje volí nové hlavní město Liberec. Při tvorbě cyklu autorka využila znalost rodného města a většina popisovaných míst odpovídá skutečnosti, byť přetvořené magií.

V mysli mojí vidíš stíny

Karolina Francová

Noční ticho prořal refrén prastaré písničky *Smells Like Teen Spirit* od Nirvány. Elen se s leknutím posadila a srdce jí divoce bušilo. Na hodinách zářily číslice 2:13. Na Petrově nočním stolku vyhrával šíleně nahlas telefon, ale on se tím na rozdíl od ní nenechal rozhodit. Líně se převrátil na bok a se zavřenýma očima šátral rukou po přístroji. Dokázal noční telefonáty vyřídit v polospánku a během sekundy zase upadnout do bezvědomí. Tuhle vlastnost mu záviděla.

„Machala,“ ohlásil se zastřeným hlasem.

Zatímco tlumeně hovořil s někým na druhém konci, Elen přemítala, o co půjde dnes. Která filmová hvězdička se zase nechala nacytat zfetovaná při sexy tanečku na stole nebo opilá zvracela na svoje strážce. Kterého politika přistihli při milostné aférce. Který zpěvák si nebral servítky při hodnocení svých rodičů, manželky, mecenáše... Ti všichni si pro průšvihy, jež mohly zhoršit jejich mediální obraz, neochvějně vybírali noční hodiny. A Petr je všechny klidným hlasem ujišťoval, že to osobně dá do pořádku.

Osobně, to určitě, ušklíbla se v duchu Elen. Jen vytočí číslo nějakého nešťastníka, který drží noční ve firmě, a zase se v poklidu zachumlá do deky.

Jenže dnes bylo všechno jinak.

„Cože?“ Petr vyskočil z postele najednou úplně čilý.

To mohlo znamenat jediné – hovor z Rudé věže. Důvod, proč si Elen Petrovu firmu vybrala a proč s jejím šéfem navázala milostný poměr. Petrova agentura totiž jako jedna z mála společností dostávala i vládní zakázky a ruku v ruce s nimi šla možnost

překročit práh sídla vládce země a dostat se do jeho blízkosti. Elen se napjatě posadila.

Petr ukončil hovor, hned vytočil další číslo a netrpělivě čekal, až to příjemce zvedne. Takhle ho Elen ještě nikdy neviděla. Tohle nebude obyčejná vládní zakázka, tady půjde o něco jiného. Většího. Možná to bude příležitost, kterou vyhlížela a k níž krok za krokem v uplynulých deseti letech směřovala.

„Svolej okamžitě celý tým A,“ štěkl Petr do telefonu, když se konečně ozval rozespálý hlas. „Sejdeme se za hodinu v kanceláři.“

„Co se děje?“ zeptala se Elen, když zavěsil.

„Oblékni se, pojeděš se mnou,“ sdělil jí.

„Já?“ podivila se.

Teprve v prosinci se jí stěží podařilo získat místo v týmu B. Zatím rozhodně nepatřila mezi top zaměstnance Petrovy firmy, i když počítala s tím, že slabost, kterou pro ni Petr od začátku choval, brzy přinese ovoce.

„Přece bych tě nenechal stranou,“ usmál se na ni. „O tomhle se jednou v branži budou vyprávět legendy.“

„O tomhle?“

Přitáhl si ji k sobě a konečně ji políbil. Nořil se do hloubky jejích úst, až to bolelo a ona nemohla dýchat, ale neodstrčila ho. Místo toho mu prsty přejela podél páteře až k hýždím a přitiskla se k němu. Na sex však nedošlo. Za chvíli se od ní se zřejmým přemáháním odtáhl.

„Na tohle není čas. Užijeme si to, až budeme slavit.“

„Tak už mi to prozrad,“ naléhala.

„Zatím o tom nikdo neví, ale Jan Rener bude potřebovat PR agenturu,“ odpověděl. „Nemusím ti snad vykládat, co to znamená pro toho, kdo uspěje.“

Jan Rener. Elen zaplavila naděje. Samo od sebe se jí vybavilo město sevřené v údolí mezi dvěma horskými masivy – Lužickými a Jizerskými horami. Na vrcholu Ještědu se k nebi vypíná světoznámý hotel ve tvaru rotačního hyperboloidu, ale na druhé straně, na zalesněném úbočí Liberecké výšiny se do výšky zvedá

jiná stavba, která ho už jedenáct let zastihuje. Rudá věž – sídlo vlády a temného mága Radka Renera.

„Renerovi přece pí-ár nevyužívají,“ namítla opatrně.

I když očekávala, že přes nějakou zakázku se do Rudé věže nakonec dostane, nikdy by ji nenapadlo, že to půjde tak přímo. Nikomu, kdo disponoval tak obłudnou mocí jako Radek Rener, totiž na veřejném mínění a souhlasu nemuselo záležet v žádném ohledu. A Rener to všem dával ostentativně najevo. Bylo mu lhostejné, co se o něm píše v novinách, jak moc ho pomlouvají v hospodě u piva a že jeho osobou straší malé děti po celém světě. Obyčejný život byl pro něj jen stínem. A jeho syn Jan se k tomu až doposud stavěl podobně.

„Je to ověřená informace,“ odpověděl Petr trochu dotčeně. „Zavolej taxi a rychle se oblékni.“

Nehádala se. Když u vchodu zazvonil strážný z ochranky, už na sobě měla šedý kostýmek se světle zelenou halenkou, nazrzlé vlasy způsobně stočené do uzlu a na tváři lehký make-up. Vklouzla do lesklých lodiček, hodila na sebe skořicově hnědý plášť se širokým páskem a do ruky vzala kabelku. Petr se k ní připojil v obleku, upravený a svěží.

U hlavního vchodu do budovy počkali, až dvojice strážných prověří situaci na ulici. Elen se vůbec nechtěla opustit bezpečí domu. Podle Renerova příkázání žádná bestie nikdy nemohla vstoupit do lidského obydlí, o tom se ostatně osobně přímo o *Purpurové noci* přesvědčila, ale auto v otevřeném prostoru, to byla jiná. Noční cestování proto opravdu neměla ráda, i když si bezpečnostní agentury zakládaly na tom, že jejich lidé zvládnou jakoukoli bestii, a navíc, proč si něco nalhávat, Praha nebyla Liberec a riziko zde ani zdaleka nedosahovalo stejné úrovně. Strážný jim pokynul, že mohou jít. Pevně se chytila Petrovy ruky a společně přeběhli dva metry široký chodník a skočili do obrněného auta zaparkovaného u obrubníku. Oba strážní se k nim přidali. Třetí nastartoval.

Noční Praha Elen i po jedenácti letech života v nové době připadala zvláštní. Když o *Purpurové noci* v létě roku Páně 2014 zalila

magie Česko od severu v jedné obrovské a všepohlcující vlně, bylo jí devatenáct, takže byla dost stará, aby si pamatovala, jak to kdysi chodilo. Dříve večer a v noci město tepalo životem. Po ulicích jezdila spousta aut, z autobusů proudily zástupy lidí spěchajících domů a obchody měly otevřeno klidně až do deseti hodin. Z restaurací se linul zápach cigaret a hluk zábavy. S kamarádkami chodila do letního kina a pod otevřenou oblohou se hlasitě smála, z koncertů se rozjaření vraceli až o třetí ráno, v nočních tramvajích popíjeli levné víno stáčené do PET lahví. S prvním klukem se muchlovala na lavičce v parku pod kvetoucí lípou, a že by na ni z její koruny mohlo něco zaútočit, by ji nenapadlo ani v nejdivočejším snu. Dnes rodiče přespávali v kancelářích, když se zdrželi v práci, a o jejich děti se staraly noční družiny. Milenci si dostaveníčko za svitu měsíce dopřávali jen díky výhledu z panoramatických oken v luxusních hotelích. Beze zbraně se nikdo na ulici neodvažoval. Obchody a restaurace zavíraly za světla a noční zábavu zajišťovalo několik desítek klubů, které hostům nabízely rozvoz obrněnými vozy za doprovodu placených ochránců nebo přenocování v hotelových pokojích.

A Praha už jedenáct let nebyla hlavním městem.

„Gryf,“ vytrhl ji z myšlenek Petr a ukázal na okřídlenou příšeru, která kroužila nad stadionem Sparty.

„Mají na Letné početnou kolonii,“ sdělil jim strážný notoricky známý fakt. „Od posledního plánovaného odstřelu už uplynula docela dlouhá doba. Radši se připravte.“

„Na co?“ vydechla vyděšeně Elen.

Do střechy obrněného vozidla v tu chvíli narazilo něco těžkého tak prudce, až se vůz zhloupl. Po plechu zaškrábaly tvrdé drápy a pak se ozvaly rytmické údery, které se kostrou vozu šířily jako vibrace. Následovala nová rána a škrábavý zvuk. Údery se zmnožily. Další gryf přistál na přední kapotě a zaútočil silným zobanem přímo na čelní sklo. Elen vykřikla a zabořila tvář do Petrova hrudníku.

„Postarejte se o to!“ řval řidič na kolegy z ochranky. „Ještě jeden a přetíží nás.“

Slyšela, jak někdo stahuje okénka. *Takové šílenství!* A pak zvuk střelby ze samopalu. Auto se otřásalo pod údery, drápy klouzající po plechu vydávaly odporný, vysoký, nervy drásající zvuk, muži řvali nadávky.

Všechno, jen ne gryfy, zaříkávala se Elen. Všechno vydržím, jen tohle ne. Nemůžu, ne znovu...

Hrůza ji zbavovala vědomí. Napůl bez sebe cítila, jak ji Petr hladí po zádech, a slyšela jeho uklidňující hlas: „To bude dobrý, Elen, budeme v pohodě.“

Ale nebylo to dobré, minulost se k ní natahovala skrze všechny zjitřené smysly. Kovově znělé zvuky silných zobanů, škrábání tvrdých drápů, štiplavý pach pižma, upřený pohled nehybného rudého oka, chuť krve na jazyku. Bránila se, jak uměla. Snažila se soustředit na vůni Petrovy vyžehlené košile, na dotyk jeho pevného těla, ale bylo to marné. *Purpurová noc* vyskočila z hlubin, do kterých ji v uplynulých letech horko těžko vykazala.

Táborák pomalu dohasínal. Noc byla teplá a nezaměnitelně voněla létem. Jezerní vodou, tukem ze špekáčků, trávou spálenou od slunce, opalovacím krémem, borůvkami a malinami a potem. Ze stanů se nesl zvuk dětských hlasů. Všichni už zalezli do spacáků, ale vždycky chvíli trvalo, než utichlo hihňání a šeptem vyprávěné hororové a dobrodružné příběhy a než zhasly všechny baterky.

Elen seděla na zemi na Danově mikině a zády se opírala o jeho hrudník. Jeho teplý dech ji hladil po šíji a jeho ruka jemně vklouzla pod tričko. Oba se nemohli dočkat, až děti usnou a oni spolu vyrazí k jezeru, shodí ze sebe oblečení, pomilují se ve vysoké trávě a pak zchladí rozpálená těla v klidné, temné vodě. Elen byla zamilovaná, tak moc zamilovaná, až ztrácela dech a rozum. Tohle léto si užívali plnými doušky a na podzim je oba čekala univerzita. Už si našli společnou garsonku v Malešicích. Do školy to sice bylo docela daleko, ale nájem se dal zvládnout.

„Em-té,“ zašeptal Dan a jazykem jí jemně obkroužil ušní lalůček.

Miluju tě – nikdy to neřekl celé, ale ta dvě písmena úplně stačila. Nemusel to říkat, věděla to. Poznala to z toho, jak se na ni díval, jak se jí dotýkal a jak o ní mluvil.

„Eli?“ ozval se za jejich zády tenký hlásek.

Dan rychle vytáhl ruku zpod Elenina trička a ona se napřímila. U lavičky stála drobná desetiletá dívka v pyžamu.

„Copak je, Aničko?“ zeptala se Elen.

„Terce je špatně,“ řekla Anička.

„Tak se na ni půjdeme podívat, jo?“

Elen se zvedla a spolu s Aničkou zamířila ke stanu, který dívky sdílely. Terka ležela zachumlaná do spacáku a třásla se zimou, tvář měla zalitou potem, a když jí Elen sáhla na čelo, nepotřebovala teploměr, aby poznala, že děvče má horečku.

„Bolí tě něco?“ zeptala se.

„Hlava,“ odpověděla Terežka. „A trochu v krku.“

„Nedá se nic dělat, musíš na marodku.“ Elen jí pomohla se posadit.

„Já tu nechci zůstat sama,“ ozvala se Anička.

Elen chvíli váhala, ale nebyla tak stará, aby si nepamatovala, co dokáže fantazie desetiletého děcka udělat s krásnou letní nocí.

„Tak pojď taky,“ svolila.

Zdravotnice Jitka na marodce Terce změřila teplotu, dala jí paralen a ještě jednu deku.

„Neboj, to nic není, do rána ti buď bude líp, nebo pojedeme k doktorovi,“ uklidňovala Elen plačící děvče.

„Já nechci mít angínu,“ naříkala Terežka. „Nechci jet domů.“

„Teď se tím netrap. To, že tě trochu bolí v krku, neznamená, že je to angína. Vyspíš se a ráno ti může být dobře.“

Aničku uložila do jiné postele, ale už jí bylo jasné, že z večera s Danem nic nebude. Mohla tam samozřejmě obě dívky nechat se zdravotnicí, ale nepřipadalo jí to správné. Poslala Danovi smsku s vysvětlením a posadila se k nemocnému dítěti.

„Jestli tu chvilku zůstaneš, tak já si zajdu umýt vlasy,“ využila toho Jitka.

Elen si vzala knížku a začala potichu číst. Přečetla však sotva začátek příběhu, když se světlo v místnosti změnilo. Vzhledla od knihy k oknu a pohled už neodtrhla.

Z nebe se k zemi snášelo cosi jako polární záře, na všem ulpívaly pramínky nedefinovatelné barvy. Lnuly k plátnu stanů, korunovaly buky, břízy a duby v okolí zářící korónou, pošlapanou travu pokryly vrstvičkou jasu. Stožár s vlajkou připomínal hořící pochodeň. Všechno se vlnilo a bylo v pohybu. Když se dívala déle, nedokázala vlastně ani říct, jestli světelná substance padá z nebe jako déšť nebo stoupá v podobě dýmu přímo ze země.

Všude kolem se otevíraly stanové plachty a rozespálé děti v pyžamech a kroksech vylézaly ven, s úžasem obracely tváře k obloze a snažily se proužků světla dotknout. Smály se, když se jim jeho jemná pavučinka zachytila na prstech a ve vlasech. Vypadalo to jako nějaká atrakce. Mámivě a neškodně.

„Podívej! Podívej, Eli!“ Anička se postavila vedle ní. „To vypadá jako orel.“

„Nene,“ připojila se k nim Tereška. „To je přece lev a má křídla.“
Obě vyprskly smíchy.

Měly pravdu. V divném světle vířily stíny, jako by se v něm míhaly napůl tušené pohádkové bytosti. Na kratičké chvilky se zhmotňovaly a zase mizely jako mávnutím kouzelného proutku. Vzdáleně to připomínalo laserovou show v nočním podniku, kdy barevné paprsky protínají umělý kouř, ale tady se ve chvějících koutoučích jasu zjevovaly podivně pokroucené ryby, ptáci a šelmy.

„To je super,“ hodnotila to Anička. „Co to je?“

Žili v tak šílené době, že když spatřili magii na vlastní oči, nevěřili. Vůbec je nenapadlo bát se. Ani Elen se nebála. Idiotsky si myslela, že je to nějaké překvapení pro děti, které pro ně nachystal hlavní vedoucí. S Danem občas zmeškali poradu vedoucích, možná jí to zkrátka uniklo.

Stíny nadpřirozených tvorů však nabývaly na ostrosti a záblesky se měnily na okamžiky a ty rostly na chvíle. Svaly vlnící

se pod kůží překypovaly silou, ostré zobáky se leskly, drápy už už protrhávaly plátno na stanech. Děti se nejspíše začaly ohlížet po vedoucích, jako by u nich hledaly ujištění, že tohle je jen jako, že je to nová stezka odvahy nebo bobřík k ulovení, a ten pocit, že se jim o hřbet ruky otřela šupinatá kůže, si jen namlouvají. Že zatuchlý pach z obrovské tlamy je jen výtvořem jejich fantazie. Smích nahradilo vyděšené ticho. Ticho před bouří.

„Eli?“ ozvala se vyděšeně Anička. „Co to je, Eli?“

„Já se bojím,“ vzlykla Terka.

Najednou byly všude. Obrovské nestvůry s trupem, ocasem a končetinami lva, ale s krkem a hlavou orla. Do vzduchu zabušila dvoumetrová křídla. Tábor zaplavil křik. Na Elen skočily dvě dívky a přitiskly se k ní, jako by zrovna ona mohla něco udělat. Jako by vůbec tušila, co má asi tak dělat neozbrojený člověk tváří v tvář gryfovi.

„Schovejte se!“ Nic lepšího jí nenapadlo. „Schovejte se obě dvě.“

Popadla je a otevřela skříň na ložní prádlo. Vyházela lůžkoviny a vytrhla obě police. Pomohla oběma děvčatům dovnitř.

„Musíte být zticha, úplně potichu.“

„Eli, Eli...“ kvílely.

„Ticho!“ Ze zoufalství na ně křikla. „Nic se nestane. Postarám se o to. Jen musíte být potichu jako myšky.“

Přitiskly si ruce na ústa a pláč se utišil. Elen rozhodně zavřela dveře od skříňe a pak před ni přisunula postel a na ni naházela všechno, co jí přišlo pod ruku. Když schovala děti, vyrazila do provizorní ošetrovny. Dveře ven byly otevřené dokořán a nabídlý jí pohled na chaos venku. Křik už v podstatě utichal. Viděla nejméně tři gryfy, jak se krmí. Rychle odvrátila zrak, ale i tak se jí zvedal žaludek a všechno se s ní točilo. Kousek od dveří ležel Dan a nehýbal se. Když to začalo, musel hned běžet za ní na ošetrovnu, ale dovnitř se nedostal.

„Dane!“ zavolala Elen potichu, ale nereagoval.

Elen se kolem sebe horečně rozhlížela po nějaké zbrani, ale našla jen nůžky. Připadaly jí malé a naprosto nedostatečné. Do druhé

ruky si z lékárníčky vzala sprej na popáleniny. Opatrně se vydala ke dveřím a pohledem se vyhýbala tomu, co se dělo v táboře.

„Dane?“ zavolala znovu prosebně.

Na prahu zaváhala. Nechtělo se jí vyjít ven, ale ležel kousek od ní, a jestli něco neudělá, určitě to nepřežije. Zhluboka se nadechla, napřáhla před sebe ruku se sprejem a udělala další krok.

V tu chvíli proti ní shora, ze směru, odkud to vůbec nečekala, vyrazila opeřená hlava. Elen uhnula na poslední chvíli, ostrý zoban jí vytrhl jen pramen vlasů, vzápětí už stiskla hlavici spreje a v oblaku aerosolu ustoupila zpět. Gryf se plavně snesl dolů ze střechy, na které číhal. Tyčil se mezi ní a nehybným Danovým tělem. Na výšku měřil asi stejně jako ona, ale mohutná křídla ho činila obrovitým a pod kůží se vlnily provazce svalů. Vycházel z něj štiplavý, ostrý pach, jeho oči měly krvavou barvu a upíraly se na ni nehnutě a zlovorně. Ze zobáku vycházelo podrážděné syčení.

„Zmiz!“ chtěla zakřičet Elen, ale její hlas zněl plačtivě a slabě. „Prosím tě, zmiz.“

Nezmizel, nakrčil se, z hrdla vyrazil dlouhý skřek a vrhl se plavným skokem do dveří. Elen odhodila prázdný sprej a napřáhla před sebe ruku s nůžkami, ale gryf se dovnitř nedostal. Ve dveřích jakoby narazil na neviditelnou stěnu a odlétl zpět. Elen překvapeně hleděla na bestii, která se napůl omráčená zmateně zvedala na nohy.

Nemůže dovnitř! Chtělo se jí jásat. Ale když se gryf sebral a znovu na ni pohlédl, uvědomila si i druhou půlku skutečnosti. Ani ona nemůže ven. V tu chvíli Dan slabě zasténal.

„Dane, nehýbej se!“ zavolala na něj, ale úplně zbytečně. Nebyl při sobě natolik, aby ji slyšel nebo jí porozuměl.

Elen otevřela oči. Bolela ji hlava a zvedal se jí žaludek. Chvíli jí trvalo, než se zorientovala. Nebylo jí devatenáct, ale třicet. Netrásla se hrůzou v malé ošetřovně na dětském letním táboře, ale ležela na pohovce v kanceláři Petrovy agentury.

„Jak ti je?“ skláněla se k ní sekretářka Lenka. „Petr říkal, že na vás cestou zaútočili gryfové. Omdlela jsi.“

Tři dny. Tak dlouho to tenkrát trvalo, než se obnovily telekomunikace a ona se dokázala s někým spojit. Další dva dny s oběma dětmi čekala, až je přijedou zachránit. Měla spoustu vody, ale k jídlu jim muselo stačit deset tatranek schovaných v šuplíku, ty měla zdravotnice ráda ke kávě, a dóza s bonbony, které dětem dávala za odměnu poté, co jim ošetřila rozbité koleno nebo bodnutí od hmyzu. Terčina angína byla bez zázraku antibiotik děsivá. Elen se nikdy předtím o nemocné dítě nestarala a nevěděla si rady. Na horečku jí dávala paralen, ale i když dodržovala dávkování, nestačil. Snažila se vybavit si, jak se správně dělají zábal, aby teplotu srazila. Přidala vitamín C, louhovala ve studené vodě pytlíčky s heřmánkovým čajem, vyměňovala ledové obklady. Četla, zpívala, hladila. A jen díky tomu nějak dokázala nevnímat gryfa zarputile obcházejícího domek a zvládla nemyslet na hejna much a puch linoucí se z rozkládajících se pozůstatků těl.

„Jsi v pohodě?“ naléhala Lenka.

Elen si roztřesenou rukou vzala sklenici vody, kterou jí sekretářka podávala, a naráz ji vypila.

„Děkuju, jsem asi trochu slabá povaha,“ řekla.

„Prosím tě,“ mávla rukou Lenka. „Loni jsme s Lojzíkem jeli na víkendový výlet do Liberce, aby na vlastní oči viděl hlavní město. Znáš to, ne? Rudá věž, vodní draci v Harcovské přehradě, termály na výstavišti. Manžel dokonce od nějakého dodavatele dostal gratis povolenku na půlhodinový lov zlaté rybky. Exotika i na místní poměry. Ale já stejně strávila celé tři dny na uklidňujících práscích, a když jsme se vrátili do Prahy, rozbrečela jsem se úlevou. Z útoku gryfů bych se asi pominula.“

„Díky, Leni,“ usmála se na ni Elen.

„Klidně si chvilku odpočiň, než půjdeš dovnitř,“ pokývla bradou k malé zasedačce. „Už začali bez tebe.“

Jenže Elen nechtěla ztrácet čas. Po *Purpurové noci* stejně jako jistě mnoho dalších lidí hodně přemýšlela o tom, jak Radka Renera pohnat před spravedlnost za to, co jí osobně i zemi všeobecně

provedl. A rychle pochopila, že neexistuje žádná moc, která by se jedinému temnému mágovi na světě mohla postavit. Byla by se vzdala jako ostatní, ale pak před šesti lety zasvěcením prošel jeho syn Jan. Byl mladý, podřizoval se otci a o jeho schopnostech a charakteru se toho moc nevědělo, ale v Eleniných očích i tak představoval lehoučké smítko na vahách, které nemožné měnilo jen na hodně nepravděpodobné.

Na toaletě se upravila a pak vstoupila do zasedací místnosti.

Na projekční ploše zářil obraz dvacetiletého mladíka. Měl štíhlou, pevnou postavu a držel se vzpřímeně. Na muže byl obdařen dlouhýma nohama a snad až příliš pohlednou tváří, ale na první pohled na něm každého upoutaly vlasy. V lesklých černých pramenech mu dopadaly až do půli stehen a měl v nich vetknutá antracitová pera. Vědělo se, že pocházejí z harpyjí a zřejmě mají nějakou magickou moc. Jeho pohled byl vážný a hluboký a zdálo se, že se snad nikdy neusmívá.

„Jan Rener, narozen 10. 1. 2005, letos mu bylo dvacet let. Nejvyšší dosažené vzdělání základní,“ referovala zrovna Petrova pravá ruka Hanka Čermáková.

Byla to řízná čtyřicátnice, která si zakládala na své neomylnosti a instinktu. Než Elen přišla do firmy, měla s Petrem poměr. Říct, že se nemají rády, jen slabě vyjadřovalo jejich vzájemné antipatie.

„To je trochu zavádějící informace,“ rýpla si Elen.

Jan Rener možná dokončil jen základní školu, ale vsadila by se, že další vzdělávání dostával doma, protože v jeho oboru žádná škola výuku nenabízela. I Magická fakulta Karlovy univerzity se zabývala jen teorií a vnějšími projevy a důsledky magie, zatímco on se jí mohl dotknout a přetvořit ji dle své vůle.

„Co ta tu dělá?“ střelila po ní Hanka pohledem.

„Pozoruje,“ odpověděl Petr. „Chci, aby se učila.“

„To myslíš vážně?“ nenechala si to líbit Hanka.

„Smrtelně,“ uťal ji. „Pokračuj, a ty se posaď a do ničeho nezasahuj, Elen.“

„Pokud víme, Jan Rener neměl nikdy žádnou známost a nemá žádného blízkého přítele,“ poslechla Hanka neochotně. „Nejblíže

k němu má zřejmě jeho tajemník, ale ověřili jsme si, že jde o vztah striktně pracovní. Jeho záliby nejsou známy. Často ale vyhledává hluboké lesy a hory, kam létá na černém drakovi.“

Obraz na projekci se změnil. Ukazoval teď téhož mladého muže na hřbetu obrovité černé bestie. Tmavé vlasy vlály ve větru a kolem rtů hrál náznak slabého úsměvu. Výraz byl uvolněný, jedna dlaň spočívala na šupinaté pokožce ve skoro intimním gestu.

„Zřejmě bude spíše introvertního zaměření,“ zhodnotila to Hanka. „Není spojován s žádným skandálem ani s jakoukoli veřejnou aktivitou. Nevyjadřuje se k aktuálním společenským tématům. S médií nekomunikuje.“

„Takže o něm skoro nic nevíme,“ shrnul to Petr. „Jeho veřejný obraz?“

„Zlatá mládež v novém stylu,“ pokrčila Hanka rameny. „Prezentují ho jako zahálčivého a rozmazleného synka z mocné rodiny, který nic neumí, nic nedělá a jen si užívá výsledků práce a postavení svého otce. Média nejčastěji komentují jeho životní styl – cenu a značku auta, kterým jezdí, složení menu v drahé restauraci, jeho oblečení, doplňky, účes. To, že se vyhýbá excesům v podobě uvolněné sexuality nebo zločinům z nudy, se přičítá strachu z otce.“

„Jinými slovy líný, požitkářský zbabělec,“ shrnul to Petr.

„Jaké je zadání?“ zeptala se Hanka. „Už nám to konečně prozradíš?“

„Žádné oficiální zadání není, bude k dispozici během dvou dnů. Zatím jsem dostal jen echo, co se chystá. Myslím si ale, že není těžké uhádnout, jaký bude požadavek. Změnit způsob, jakým v současnosti veřejnost Jana Renera vnímá.“

„A důvod?“

„Ješitnost?“ nadhodil Petr. „Rodiče jsou obvykle dost citliví na všechno, co se týká jejich dětí. Radek Rener zřejmě nebude výjimka.“

„Radek Rener?“ vzhledla k němu překvapeně Elen. „Říkali, že klient bude Radek Rener?“

„A kdo jiný?“ pokrčil rameny. „Copak by se někdo něco podobného odvážil dělat za jeho zády?“

Měl pravdu, ale Elen to nesešlo. *Radku Renerovi celé roky nevadilo, jak veřejnost vnímá jeho syna, a najednou mu na tom záleží? Mnohem pravděpodobněji syn dospěl a rozhodl se začít žít svůj život.* Nahlas ale neřekla nic. Do pootevřených dveří Rudé věže hodlala vstoupit sama.

Sídlo společnosti Safari CZ, s. r. o. se nacházelo asi tři minuty chůze od tramvajové zastávky. Elen prošla parkem s příjemným pocitem volnosti a svobody. V blízkosti sídla takové firmy se dala čekat nejvyšší úroveň bezpečí. Uměla si představit, že útok bestie profesionálním lovcům přímo pod nosem by image společnosti zrovna nevylepšil. Ve spodním patře objektu se nacházel obrovský obchod s trofejemi. Na policích a stěnách zde vystavovaly rohy z jednorozců, které údajně měly afrodiziakální účinky, šupiny z vodních a ohnivých draků a drápy z hydry, ty prý chránily před úrazem, oči baziliška, jež odháněly pomluvy, peří harpyjí a hromady vydělaných kůží a kožešin nejrůznějších barev, kosti a lebky a pestrá vejce. Hodně lidí hlavně ze zahraničí tyhle věci kupovalo a zařizovalo si jimi interiéry, ale Elen to nepřišlo o nic méně morbidní než vystavit si doma mrtvolu.

Vystoupala do druhého patra a minula cestovní kancelář, která zajišťovala kompletní servis výletu na liberecké R-safari. Povolenkou počínaje, tréninky a vybavením pokračuje a konče ubytováním a ochrankou. Cvků sjíždějících se do Česka z celého světa na lov Renerových bestí si vlastně vážila. Každý, kdo měl na kontě aspoň jednu magickou potvoru, u ní získával na ceně.

Teprve ve třetím patře na ni čekala malá kancelář poskytující zvláštní služby, jako bylo potápění spojené s pozorováním domácnosti vodníků, jízda na jednorozci či tanec s divoženkou. Zaklepala a vstoupila.

„Dobrý den,“ pozdravila. „Jsem Elen Rázlová. Ráno jsem vám volala.“

„Dobrý den,“ uvítal ji vysoký a pěkně stavěný muž, na první pohled lovec. „Jsem Ondřej Filip. Vítám vás.“

„Prý máte na prodej zlatou rybkou,“ přešla Elen k věci, jakmile se posadila.

„To mám,“ souhlasně přikývl. „Je to můj koníček. Jakmile slyším o novém druhu renerovky, hned přemýšlím, jak se jí dostat na kobytku. Chtěl jsem si zkusit, jestli se mi podaří nějakou ulovit. Jinak se zlaté rybky chytat moc nevyplácí. Poměr cena-výkon není příznivý. Povolenky na lov stojí celé jmění a výsledek je nejistý.“

„Překvapil ji. „Copak o zlaté rybky není zájem?“

„Vlastně ani moc ne. Nefunguje to jako v té pohádce. Rybka splní jen jedno přání a v zásadě nedokáže měnit realitu. Nezmění chajdu na palác nebo uštěkanou babiznu v milou krasavici. Spíš tak nějak manipuluje s pravděpodobností. Nedokáže nemožné, ale když to možné je, tak se postará, aby to bylo o něco možnější,“ vysvětlil neohrabaně. „Jestli mi rozumíte.“

„Takže nemáte záruku, že to bude fungovat,“ pochopila.

„Žádná záruka,“ souhlasil. „Proto mě překvapilo, že máte zájem. Čechům v dosažení jejich cílů stejně dobře, ne-li lépe, poslouží Renerovo požehnání prosperity. Většinou se mi spíš ozývají zájemci ze zahraničí, ale bohužel převoz rybky není možný. Je závislá na proudící magii. Jakmile opustí území Česka, pojde. Mám ji už asi pět let, ale s cenou dolů nepůjdu. Hezky se na ni kouká a zbavit se jí nepotřebuju.“

Elen přemýšlela. Požehnání prosperity sice dávalo úplně nový rozměr starému dobrému přísloví o zlatých českých ručičkách, ale Elen tak nějak cítila, že v jejím plánu jí nepomůže. Stejněho požehnání totiž využívali všichni Češi, takže i Petr Machala a ostatní potenciální zájemci o Renerovu zakázku. Potřebovala nějakou výhodu, něco co by pravděpodobnost naklonilo jen v její prospěch, a to rychle. Zlatá rybka zatím představovala nejlepší řešení.

„Kolik za ni chcete?“ zeptala se.

„Jeden a půl milionu,“ odpověděl a Elen zalapala po dechu.

„Jsem jeden z pěti lidí, kterým se ji vůbec povedlo chytit,“ dodal Filip. „A jediný, kdo ji nevyužil pro své vlastní potřeby. Berte nebo nechte být.“

„Nemám tolik hotovosti,“ řekla Elen, „ale potřebuju ji nejlépe ještě dnes.“

„To je váš problém,“ pokrčil rameny.

„Vlastním byt na Vinohradech po rodičích,“ nabídla. „Má nejmíň dvojnásobnou cenu. Převedu ho na vás.“

„To je slovo pravé ženy,“ usmál se Filip. „Můj právník a odhadce vás co nejdřív zkontaktuje. Jestli mi potvrdí hodnotu bytu, nemám nic proti tomu podepsat smlouvu klidně zítra.“

Napřáhl k ní ruku. Elen ji váhavě stiskla. Byt po rodičích nepředstavoval jen jedinou hodnotnou věc, kterou vlastnila, ale byl také poutem s minulostí. Vyrostla v něm. V něm pod vánočním stromečkem hledala dárky, právě tam oslavila osmnácté narozeniny, tam oba její rodiče zemřeli. Vzdát se ho znamenalo vzdát se kusu sebe sama.

„Můžu se na ni aspoň podívat?“ požádala.

„Samozřejmě, klientko, nechal jsem ji přivést z trezoru a připravít,“ ukázal rukou ke dveřím do vedlejší místnosti.

Šlo o malý prázdný prostor. Uprostřed stál kulatý stolek a na něm černou látkou zakrytý předmět. Elen pracovala v oboru a bylo jí jasné, že vše je nachystané tak, aby věc skrytá pod látkou co nejlépe zapůsobila. V jejím případě to bylo zbytečné. Zlatá rybka mohla vypadat jako odpudivý rozkládající se chuchvalec a stejně by o ni stála. Ne pro její vzhled, ale pro její schopnosti. I tak vydechla úžasem, když Filip strhl látku a v kulovitém akváriu se rozzářilo malé slunce. Rybka vyrážela dech – drobné tělíčko se lesklo jako tekutý kov s vlnkami srdčitých šupinek, ploutve ve tvaru bohatých závojiček ji halily do mlžného zlatistého oparu a očka se blyštěla jako peníze. Připomínala chvějivý hologram, byla překrásná a dokonalá a zároveň nedosažitelná. Magie ji vytáhla ze světa snů do skutečnosti.

„Není to v pravém slova smyslu renerovka, víte?“ prohodil Filip, zjevně stejně okouzlený jako ona. „Renerovky jsou bestie,

kteřé čekaly zakleté ve ztuhlé magii a Radek Rener je osvobodil, když obnovil její tok otevřením Jizerskohorského zdroje. Zlatá rybka stejně jako třeba pták ohnivák je plnohodnotně magická. Utkal ji z ničeho kouzlem. Pochází výhradně z jeho představivosti a touhy. Prý ji stvořil jako dárek pro manželku.“

Elen tomu nemohla uvěřit. *Copak někdo tak bytostně zlý a krutý jako temný mág z Rudé věže mohl stvořit něco tak překrásného, a ještě k tomu z lásky. Mohla jsem se mýlit?* Jenže pak si vzpomněla na *Purpurovou noc* a ty měsíce po ní, a rozhodnost se jí vrátila. Někdo, kdo provedl něco tak obludného, si odpuštění ani porozumění nezaslouží.

Při návratu domů Elen v tramvaji listovala příručkou nazvanou výstižně Renerova prokletí aneb Chůze na ostří nože po česku. Napsala ji docentka Jarkovská, děkanka Magické fakulty Univerzity Karlovy. Elen si ji koupila hned, jak vyšla, a v následujících letech se zásobila každým jejím rozšířeným či aktualizovaným vydáním. S ohledem na to, na co se chystala, se jí ani nemohl niko divit. Prokletí nepoctivých dopadalo na každého, kdo se v Česku dopustil přečinu či zločinu, ale ani Rener nebyl takový šílenec, aby trestal pouhé myšlenky, plány a pokusy předem odsouzené k nezdaru nebo aby následkem pokaždé byla smrt. Prokletí nepoctivých také na rozdíl od ochranného prokletí nikdy nedopadalo na děti a vždy se aktivovalo, až když činy člověka postoupily tak daleko, že v dalším okamžiku by jejich následky již byly nevratné. Stejně tak ochranné prokletí procítalo až ve chvíli, kdy se potenciální útok na Česko nebo na Renerovu rodinu stal bezprostřední hrozbou. Netušila, jak to mág z Rudé věže udělal, to ostatně nikdo, ani docentka Jarkovská, ale fungovalo to a základní principy se daly odvodit pozorováním. Elen potřebovala přijít na způsob, jak prokletí nepoctivých a ochranné prokletí obejít. Tedy jak se postarat o Renerův pád.

Nástrojem v jejích rukou se měla stát jediná osoba, jíž se ochranné prokletí netýkalo z podstaty věci – Rennerův syn Jan. Ale extrémně opatrná musela být i ve formulaci svého přání pro zlatou rybku. Nemohla na Radka Renera seslat nic tak prostého jako krutou smrt v nevyšlovných mukách, ztrátu vlády nad tělem nebo doživotí v okovech.

Pročítala příručku, jenže se nedokázala soustředit. Bála se. Viděla na vlastní oči, jak nevyhnutelné a smrtonosné umí prokletí nepoctivých být.

„Elenko, možná by ses neměla dívat,“ pohladila ji mamka po vlasech. „Třeba by sis mohla jít k sobě číst, co ty na to?“

Po jejím návratu z tábora kolem ní rodiče chodili po špičkách. Nemohla se jim divit. V noci ji budily děsivé noční můry a celé dny proplakala nad Danovými fotkami. Nedokázala jim vyprávět, čeho byla svědkem, ale ani nemusela. Oni všichni prožili *Purpurovou noc* a každého z nich se nějak dotkla. Každý někoho ztratil a viděl věci, které nikdy nezapomene. Nejděsivější na tom bylo, že ta strašlivá hrůza, desítky mrtvých dětí, jejich roztrhaná těla a příběh jedné sotva dospělé holky, která se v tom pekle starala o dvě vyděšená děvčátka, představoval jen zrnko písku v hromadě. Kapku v moři. Nebyl výjimečný ani ojedinělý.

Když vyrůstala a nějaký šílenec vtrhl se samopalem do školy, byla toho hned plná média a všichni vyjadřovali soustrast, zapalovali svíčky a nosili květiny. A zlého padoucha buď na místě zastřelila policie, nebo ho soud na doživotí zavřel za mříže. Tehdy jí připadalo laciné, jak lidé slzí nad dětmi, které ani neznali. Jak se politici vyjadřují k tragédii, která se jich osobně nedotýkala. Jak zpravodajství plní srdceryvné reportáže. Teď se choulila do sebe se strašlivým vědomím, že to vlastně až na pár nebohých rodičů nikoho nezajímá. Že mrtvým z její noční můry nikdo žádnou květinu ani plyšáka nedonese. Že padouch sedí v Rudé věži a nejenže

ho nikdo nepotrestá, ale ještě převzal moc v zemi a rozhoduje o jejich životě a smrti.

„Chci to vidět,“ řekla mamce.

Zavírat oči před realitou nemělo smysl. Budoucnost mají jen ti, kteří se rychle naučí přežít v novém světě. A k tomu potřebovali informace. Jestli chtěl Radek Rener učinit veřejné prohlášení, bylo v jejich nejlepším zájmu posadit se před televizi a zapamatovat si každé jeho slovo.

Obrazovku vyplnila dvě velká stylizovaná R, jedno otočené vpravo a druhé vlevo. Bílé zářila z absolutně černé plochy. Pak mávnutím kouzelné hůlky zmizela a místo nich se objevil Radek Rener. Měl na sobě černou košili s rozhalenkou a tmavé kalhoty, na krku náhrdelník z jantaru zasazeného do stříbra. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko a na tváři dvoudenní strniště. Černé oči žhnuly neuhasitelnou touhou. Z celého jeho těla číselo energie, napětí a činorodost. Vlastně byl docela pohledný.

Začal mluvit bez oslovení, stroze a rychle, jako by to chtěl mít co nejdřív za sebou, aby se nezdržoval od jiné, důležitější práce.

„Dnes o půlnoci vyslovím za účelem zajištění cirkulace magie v Česku dvě požehnání a dvě prokletí s dopadem na veškeré obyvatelstvo a celé území státu. Požehnání dlouhého života a zdraví každému z vás zaručí osmdesát let života bez chorob a v plné síle. Požehnání prosperity vám přinese úspěch v každé činnosti, kterou si vyberete jako zdroj obživy. Prokletí nepoctivých dopadne na každého, kdo se dopustí přečinu či zločinu. Ochranné prokletí zajistí bezpečí země a samozřejmě také absolutní bezpečí mě a mé rodiny. Účinky prokletí a požehnání nastanou okamžitě, proto vám doporučuji se na ně připravit a počítat s nimi v každodenním rozhodování. Doufám, že po krátkém přechodném období vy všichni oceníte jejich pozitivní přínos a vliv na život v naší zemi.“

Radek Rener z obrazovky zmizel a nahradil jej pohled do studia, kde už čekal premiér a ministři vnitra, zdravotnictví, spravedlnosti, obrany a práce a sociálních věcí, aby k Renerovu prohlášení poskytli komentář. Elen poslouchala s úžasem. Pokud to

bude fungovat, tvář jejich země se nepředstavitelně změní. Ministr spravedlnosti uvedl, že s účinností od půlnoci bude vyhlášena plošná amnestie a bude rozpuštěna vězeňská služba a justiční stráž. Ministr zdravotnictví nastínil reorganizaci zdravotnictví, které se nově bude primárně soustředit na úrazovou medicínu a gerontologii. Ministr obrany se zamyslel nad nutností nacvičit nové postupy obrany země kalkulující s magickou podporou poskytovanou Rudou věží. Ministr práce a sociálních věcí oznámil, že v horizontu tří měsíců bude ukončeno vyplácení podpory v nezaměstnanosti. Ministr vnitra odhadoval, že v průběhu jednoho roku dojde k razantnímu zeštíhlení policie.

„To je nějaká blbost, ne?“ pronesl po hodině šokovaného ticha Elenin táta.

„Určitě,“ ujistila ho máma. „To se nedá provést, ani on nemůže mít oči všude.“

„Možná bychom měli...“ naznačil táta, ale pak si všiml Elen a umkl.

„Měli co, tati?“

„Vzít si zítra dovolenou,“ dokončil, ale Elen si byla jistá, že tohle původně říct nechtěl, i když to ve vztahu k celoplošné amnestii dávalo smysl.

Nenaléhala. Bylo jí jasné, že táta stejně jako celá země asi zvažuje, co je v příštích dnech a týdnech čeká, a nechce ji strašit. A ona sama na to vlastně ani nechtěla myslet. Popřála jim dobrou noc a šla si lehnout.

Uspnout samozřejmě nedokázala. Svírala ji hrůza při pomýšlení na to, co se na ně asi o půlnoci chystá. Jestli měla přijít druhá Purpurová noc, nesměla se nechat znovu zaskočit. Slyšela, jak si rodiče v obývacím pokoji tlumenými hlasy vzrušeně povídají, a pak se spolu zavřeli v pracovně. Neklidně listovala v knížce, ale nemohla se soustředit, a tak si jen tak náhodně pouštěla videa na YouTube.

O půlnoci vstala a přistoupila k oknu. Pokud Radek Rener se slal prokletí a vyřkl požehnání, na první pohled se nic nezměnilo. Usoudila, že se mu to asi nepovedlo. Pokrčila rameny a s úlevou si

došla do kuchyně pro sklenici džusu. Pode dveřmi od pracovny stále prosvítal proužek světla, ale rodiče neslyšela. Opatrně vzala za kliku a nakoukla dovnitř.

Táta seděl se zvrácenou hlavou na židli a doširoka otevřenýma očima s překvapeným výrazem hleděl na modravý monitor počítače. Máma ležela na zemi a vypadala stejně zaskočeně. Oba měli na čele rudou barvou namalovanou jakousi runu. Vypadala jako značka vyvedená krví, jako by ji někdo do jejich pokožky vyřezal skalpelem. Nehýbali se.

Elen sklenice s džusem vypadla z náhle ochablých prstů. Roztříštila se na tisíc drobných kousků. Zmateně se podívala na tu spoušť, ale pak se její zrak zase vrátil k rodičům. Vydala se k nim a pod pantofli křupalo sklo.

Nerozuměla tomu, ne na té úrovni, že by dokázala skutečnost popsat a vysvětlit slovy, vůbec netušila, o co a proč se její rodiče pokoušeli, ale kdesi hluboko porozumění nepotřebovala, protože věděla. Věděla, že její rodiče zabilo prokletí a že se to nedá změnit. Že ji máma už nikdy neobejme a s tátou už nikdy nepůjde na hokej. Teprve později se dozvěděla, že rodiče se hned po Purpurové noci přidali k odboji, který si za cíl vytyčil likvidaci Radka Renera. V tu strašlivou noc převedli na účet odboje finanční prostředky všech svých klientů, kteří v průběhu Purpurové noci zemřeli. Technicky vzato se dopustili zpronevěry a okradli mrtvé, ale i kdyby to Elen pochopila už tehdy, stejně by v nich nedokázala vidět zločince.

„Proč ne i mě?“ křičela tenkrát zoufale. „Proč si nevezmeš i mě?“

Bylo to zbytečné. Radek Renér o ni nestál, stejně jako nestál o Dana, o děti na letním táboře, o sedm jejích spolužaček a deset spolužáků a tisíce dalších lidí, o tašku..., o maminku. Byli mu prostě lhostejní. Bylo mu to jedno. Představovali jen vedlejší škody v honbě za jeho vlastním cílem. A tehdy se černé a dusivé pocity, které ji ochromovaly už od Purpurové noci, zaostřily, a ona pochopila, že je to nenávisť.

Nenáviděla Radka Renera tak silně, že ani nemohla dýchat. Nenáviděla ho, že se to nedalo slovy vyjádřit. Ta nenávisť ji

naplňovala a spalovala a dodávala jí sílu. Právě ona jí zabránila vyběhnout na ulici a se vším skoncovat. To ona jí pomohla se ovládnout. Temný mág se cítil silný a v bezpečí, nikdo na něj nemohl, ale Elen si přísahala, že najde způsob, jak ho dostat, i kdyby to mělo trvat celý život.

Jezírko se zlatými rybkami se nacházelo v blízkosti bývalé zoologické zahrady. Leželo jen pár kroků od tramvajové zastávky a na jeho pravém břehu se rozkládala restaurace, jejíž terasa jezírko lemovala a nabízela výhled na vodu blyštící se zlatými záblesky. Uprostřed jezírka tonul v plamenech ostrůvek s kolonií ptáků ohniváků. V ohni se kolébala žlutooranžová mláďata, zatímco dospělci kroužili nad zlatistou vodou a vyhlíželi úlovek. Když zahlédli neopatrnou zlatou ryбку, vrhli se k hladině jako sršci vlasatice, s mocným zasyčením v oblaku páry zajeli šipkou pod hladinu a se zlatou rybkou v zobáku za vteřinu opět vylétli ke slunci, jehož paprsky je zažehly jako pochodeň. Hosté v restauraci vždy sborově vydechli úžasem, fotoaparáty cvakaly a děti si vzrušeně ukazovaly šupinky, které se jako zlaté lístky mihotavě snášely ke dnu. Na levé straně jezírka seděli na stoličkách rybáři s povolenkou. Jenže ryбки byly hbité a rychlé, sotva se daly zahlédnout, a na návnadu se jen tak přilákat nenechaly.

Elen se nechala zavést k rezervovanému stolu a objednala si kávu a sklenici vody. Neklidně si prohlížela vysoký plot s řadou pastí a bezpečnostních prvků, který oblíbenou restauraci odděloval od zpustlého areálu zoologické zahrady bezprostředně navazujícího na lesy v Lidových sadech. Rudá věž se tyčila na dosah ruky a její stín byl všudypřítomný i v jasném jarním dni.

Elen se nadechla voňavého vzduchu a vychutnávala si slunce na tváři. Pokud se mylila, bude tohle poslední den jejího života, a v okamžiku, kdy vysloví své přání, skončí s krvavým symbolem na čele mezi ječícími turisty. Ve skutečnosti se ale smrti nebála. Bála se selhání a zklamání. Jenže ať o tom přemýšlela, jak dlouho

chtěla, pořád jí vycházelo, že tohle je její nejlepší šance a že taková příležitost se už nikdy nemusí opakovat. Ostatně, svou prezentaci do Rudé věže odeslala už předevčírem, byt jí už nepatřil a z rozjetého vlaku se nedalo vyskočit.

Rozeznala kabelku a vytáhla skleničku se zlatou rybkou. Pár sedící u vedlejšího stolku si jí všiml. Dívka zalapala po dechu a muž jím směrem namířil kameru mobilního telefonu. Elen varovně vztyčila ukazovák a zavrtěla hlavou. Neochotně dal přístroj pryč.

Odsroubovala víčko a vstala. Naklonila se přes zábradlí a ukázala rybce její rodiště.

„Chceš domů?“ zeptala se.

Rybka sebou nepokojně mrskala.

„Tak mi splň přání a já tě pustím,“ řekla Elen.

Rybka znehybněla a její očka nehnutě hleděla Elen do tváře. Závojičky se kolem lesklého tělíčka rozprostřely v podobě řasnaté sukýnky a ze skleničky vylétl světelný výboj takové síly, až Elen nádobu málem upustila.

„Přeju si, aby Jan Rener s mou pomocí potrestal svého otce za jeho činy,“ zašeptala Elen a vypustila rybku do vody.

Drobné tělíčko prolétlo vodou jako šipka a během chvilky už rybku nebylo možné rozpoznat v hejnu jejich družek. Elen zadržela napětím dech, ale nic se nestalo. Nepadla mrtvá k zemi, neudělalo se jí zle, ani nezešílela. Sluníčko dál svítilo, v korunách stromů zpívali ptáci, po hlavní ulici rámusila tramvaj.

„What was your wish?“ přitočila se k ní dívka.

Elen jí samozřejmě rozuměla. Na rozdíl od dnešních dětí se ve škole ještě povinně učila angličtinu a němčinu, ale tohle bylo Česko. Tady se mluvilo nejžádanějším jazykem světa. A ona neměla náladu se svěřovat.

„Neumíš česky?“ zeptala se chladně.

„Mluvit špatně,“ odpověděla dívka s ostýchavým úsměvem.

„Tak to si nepopovídáme,“ pokrčila Elen rameny a vrátila se ke své kávě.

Snažila se věřit, že to vyšlo. Nepřála si Renerovu smrt ani nechtěla spáchat žádný zločin. Přála si pro něj trest. Na spravedlnosti